

Huvitav seltskonna-zurnaalleht

Film ja Elu

Peatoimetus ja talitus Tallinnas, Pikk 30—1.
Avatud kl. 5—6 p. l., välja arvatud kolmapäev.
Telefonid: toimetus 429-48, peatoimetaja 442-72.
Posti jooksev arve 725. Tartu esindus Rüütli 16,
telef. 39-20, avatud kl. 9—3. Väljaandja: Kir-
jastus „Film ja Elu“. Vastutav toimetaja F. Karu.

Hind 12 snt

„Film ja Elu“ tellimishind postiga: 1 kuu Kr. 0.45,
3 kuud Kr. 1.20, 6 kuud Kr. 2.20, 1 aasta Kr. 4.—.
Välismaale poole kallim. Tellimisi võtavad vastu
kõik postiasutused. Kuulutuste hind tekstis 14 a.
ja tekstis teksti kirjaga 16 senti m/m ühel vee-
rul. Kuulutused värvitrukis erikokkuleppel

Nr. 13

Neljapäeval, 4. aprillil 1940

VIII aastakäik

Kristina Söderbaum ja Fritz van Dongen

haaravas suurfilmis „Päikese tõus“, mis esilinastub kinos „Helios“

Piraadid

„Kõik on vaid rumal loba!“ ärritus lõunalaual paks Chilene, kes alles Singapore'is oli asunud laevale. „Teie täpselt: Ajast, mil jaapanlased kontrollivad Hiina merd, pole olemas enam piraate!“

„Ma ise olin kord tunnistajaks,“ meenutas keegi pikk hollandlane, kuis jaapani ristleja hävitas Hai-mani saare ligidal ühe piraatidepesa. Härradel rõõvitel oli kaunis ehamugav! Kahurite, pisargaasi ja kuulipildujatega...

„Seda peate mulle jutustama,“ käis talle peale Steve Foster, noor ameeriklane, kellest pardal räägiti, ta tahtvat fotoreporterina pääseda jaapani-hiina frondile.

„Mul on kahju, mister Foster,“ pööles hollandlane, „see pole midagi tundelistele närvidele!“

Ent reporter ei annud järele.

„Hea,“ ütles lõpuks hollandlane, „kohtame baaris! Aga ainult ühel tingimusel!“

„Ja see oleks?“

„Teie töotate, jätta täna rahule oma neetud klimperkast!“

Kui midagi muud ei nõutud! Loomulikult lubas Foster seda. Keegi kindlasti imestub, et ta tänasel ilusal õhtul ei mängi oma ukulelel, ent reporteri elukutse nõuab ohvreid.

Pikkamööda lahkusid reisijad söögisaalist. Vaid Steve Foster näis veel kõhklevat, ehkki hollandlane talle kannatamatult viipas saaliukselt, ja vaatas laua poole, kus Irene Daves nautis sigaretti.

Kes oli Irene Daves? Passi järgi ameeriklanna Californiast. Rohkem ei teadnud temast ühti keegi.

Bataavia oli ta tulnud pardale õudseltsi rohkem-vuliste pakkidega. Ta oli endale võtnud luksuskabiini. Sõitjate nimekirjas oli märgitud vaid ta sõidussiht. Ta tahtis reisida Hongkongi.

Toonitatult silmatorkamatu elegants kriipsutas alla ta omapärase ilu. Esmajooned oli ta juuks üldise imetluse objektiks. See läikis sinakasmustalt ja seisis hurmavas vastolus ta helesiniste, säravate silmadega.

Kuna Irene Daves oli sale ja suur, sobisid talle tantsupartneriks vaid üksikud. Chilene näiteks, kes harrastas flirti otse sportlase ägedusega, ei tulnud kõne allagi oma väikse tütuga.

Pikapeale julgesid teda kutsuda tantsima vaid kolm meest: pikk hollandlane, Steve Foster ja keegi ameeriklane, kes alati haises whisky järele.

Ükski noist kolmest ei lakanud lähenemast Irenele. Igale andis ta peene ironiaga mõista, et ta ei soovi mingisugust reisiflirtit.

Neljandal reispäeval oli tema pärast skandaal kella-viie-teel.

Joobnud jätki oli Irene Daves'i kutsunud tantsima ja sai korvi.

Seda mees ei unustanud. Promenaaditeki baaris haavas ta Irenet Fosteri juuresolekul väitega, ta kuuluvat nn. „halfcaste“ hulka ega polevat seepärast seltsonnakoivuline.

Reporter häätsihitud rusikahoop tõi talle teadvuse, et ei tohi laimata daami karistamata.

Järgmisel päeval polnud laeval huvitavat vestlusteemi kui Irene Daves ja Steve Foster. Kas on õige, et daam on segavereline?

Puuvillaistanduse omanik Lõunakaroliinast seletas miss Davesi tundidepikkuse, tähelepanu äratamata vaatuse järele, et polevat võimalik leida temas ühtki negroidilist tundemärki.

Sellega oli Irene Davesi au öieti jalule seatud. Chilene väljendas ettevaatlikult arvamist indiaanlase trest...

„Ameeriklasele ei tee häbi omada veidi indiaanlase verd,“ seletas mees Karolinast valjult.

Loomulikult kuulis Irene Daves varsti oma aupäästmisest. Ta tänas Fosterit ja andis talle oma käe.

Oli see siis ime, et reporter sellest õhtust alates paadisillal Irene kabiini kohal oma ukulelet piinas? Ta kohtas teda „juhuslikult“ alati päevitustekil, kui ta otsis tennispartnerit.

Sõprus, õrn, süütu ühendus oli sõlmitud. Veel polnud Foster teda suudelnud.

Ühel päeval peab see aga juhtuma...

Ühel päeval aga enam teisiti ei saaks, ei otsustaks sõnad, vaid tunded... kuum igatsus teise järele... armastus...

Kui Foster saabus promenaaditeki, oli vestlus mereröövlast täies hoos. Tooniandev oli hollandlane.

„Hullem nende kaabakate juures on, et nad alati leiutavad uusi trikke,“ hüüdis ta. „Kuna nende relvastus ei saa olla väga täiuslik, on nad sunnitud tarvitama kavalust!“

„Teie usute nii siis tõeliselt piraate?“ küsis Foster.

„Ja, ma usun,“ seletas hollandlane veendunult. „Meie mõeldume täna öösel Paracel- ja Amphitrite-saarestikust, sajandeid väikesi rahne ja saarekesi... Ideaalne peiduurgas noile röövleile!“

„Jääme siis täna ööks ülesse ja valvame,“ tegi keegi naerdes ettepaneku.

„Mu Jumal, ma ju ei väitnud, et nad sellisele suurele laevale kallale tungiksid,“ vastas hollandlane. „Ent väiksemad laevad, mõistate mind, prahilaevad kuni kolmtuhat tonni ja ka purjekad...“

Juhuslikult oli tulnud äsja baari teine ohvitser. Kui ta kuulis, millest vaieldakse, ütles ta:

„Ma sõidan juba kümme aastat seda merd, mu härrad, kuid ma pole kordki näinud piraate. Mereröövliid kahekümne sajandil —? Ei, mu härrad!“

Mõlemad hiina kaupmehed, kes jõid vaikselt nurgas riisiviina, naeratasid ohvitserile nõustavalt. Nad raputasid reporteri küsimusele, kas nad usuvad piraatide olemasolusse, elavalt päid.

Koos ohvitseriga läks Foster üle promenaaditeki, mis sel hilisel ajal juba täiesti tühi oli.

„Näete seal ülal?“ küsis ohvitser korraga ja näitas sügavmustale plekile kaugel merel, mis kerkis kuust reflekteeritud hõbeveest.

„Saar,“ ütles Foster.

„Ei, ainult kari,“ vastas merimees, „üks tuhandeist! Ebameeldivad asjad!“

„Kas sõidate siis alati läbi nende karide?“

„Meie võime end valitseda! Omavahel räägitud, Nha-trang'ist saadeti kaptenile raadio teel hoiatus. Kohal, kust harilikult läbi sõidame, eksleb ümber ujuv vrakk!“

„No-noh?“ imestus reporter. „Seda peaksite aga nägema!“

„Ei sugugi! Esiteks on öö ja teiseks pidavat too vrakk kaks kuni kolm meetrit vee all liikuma!“

„Nii et selle positsiooni ei saa kindlaks määrata?“

„See ongi see õnnetus,“ ägestus ohvitser. „Igaüks teeb nüüd võimalikult suure kaare!“

„Meie sõidame ka aeglasemalt,“ arvas Foster.

„Pimeduse algusest peale sõidame poole auruga,“ kinnitas ohvitser. „Kapten ei taha riskida. Iga silmapilk peame nimelt mõõtma, et ei pörkaks sellisele karile!“

Mehed lahkusid komandosilla all. Aeglaselt loivas Foster üle B-teki tahapoole. Kabiini ees, milles elas Irene Daves, jäi ta seisma.

Veel valgus? Ta polnud siis veel magama läinud?

Trepi juures vaatas ta veel kord ümber. Äsja kustus tuli.

Aga ainult sekundeiks. Siis süttis see jälle. Kolm korda kordus see lühikeste ajavahemike järele.

Nagu morsemärgid, läbistas Fosterit. Rumalus, tõrjus ta tagasi selle imeliku mõtte. Veel kord vaatas ta tardonult aknale. Nüüd jäi pimedaks.

Seal... mis see oli?

Hall vari libises üle teki.

Õudse selli käes nägi Foster lähimas nuga. Miss Davesi kabiiniku ees tõukas ta välja imeliku loomahäältsuse.

Siis keeras ta uksele. avas ukse veidike ja hiilis sisse.

Kurjategijad pardal! Irene Daves on suurimas hädas! Too kohutav mõte valdas teda.

Ta tormas ettepoole ja raputas suletud ust.

Teist meest enda taga märkas ta liig hilja.

Enne veel, kui ta sai karjuda, tegi teda osav löök kaelaüksusele meeleärkuseks.

Nüüd avanes uks uuesti. Mees, kes oli Fosteri maha löönud, vedas ta kabiini.

Kui Foster jälle ärkas, oli ta seotud ja riidetropi suhu pistetud. Vaatamata pimedusele võis ta kaunis selgesti näha mõlemat hiinlast baarist ja Irene Daves'i.

„Teie ei tohi teda tappa,“ kuulis ta viimast ütlevat paluval toonil. „Ma ei kannata seda!“

„Ta reedab meid,“ ütles väiksem hiinlane, kel oli käes nuga, liginedes ähvardavalt Fosterile.

„Ära sealt, või ma lasen!“ hüüdis Irene.

Mees noaga taandus.

„Tai Foo,“ ütles ta aeglaselt, „seda sa kahetsed!“ „Ka armastad võõrast, Tai Foo,“ sosistas teine hiinlane.

„Ja, ma armastan teda!“ ütles ta.

„Noh, seda kindlam on ta surm,“ ütles mees noaga rahulikult. „Mul pole enam aega! Ma lähen nüüd!“

„Ja kui ma appi karjun?“ sisistas Irene.

„Siis pead ka sina surema, Tai Foo!“

Tasa avanes selle peale uks ja sulgus jälle noaga mehe järel.

„Mees üle parda!! Mees üle parda!!“ hüüdis üks vahtidest.

Ehmunult tuli esimene ohvitser kaartidemajast sillale.

„Masinad stop!“ andis ta kiire käsu masinistidele.

Kaks minutit hiljem kiikus laev vaikivate masinatega.

Kolmas ohvitser ja neli meest jooksid mootorpaadi juure.

Parimaid põnevusjutte pakub meie leht.

Vahepeal otsis suur helgiheitja ohvrit...

„Lained on ta tahapoole kannud,“ karjus keegi. Laevaninas tekkis segadus, kuna mõned sõitjad korkvestides tekil ümber jooksid ja hädaldasid, laev hukkuvat.

Lärmitsedes siirdusid agrpüksid, kümme meest, nende eesotsas paks Chilene, komandosillale ja nõudsid kaptenit.

Tekkis äge tüli; toored sõimusõnad lendasid siia-sinna.

Seepärast ei kuulnud keegi ülal kolmanda masinisti hoiatushüüdu, kes kiirelt ronis trepist üles.

Ta oli äsja näinud kahtlast meest ronivat üle reelingut. Reelingult rippusid arusaamatul kombel mitu köit kuni veepeinnani.

Viimaselt trepiastmelt langes masinist alla. Pikk pistoda oli tunginud ta selga ja ta surmanud.

Keha kukkumise kolinat aga kuuldi sillale.

„Esiiosa valgustada!“ hüüdis esimene ohvitser. Helgiheitja pöörles. Ta valge tuli otsis, kuni leidis surnu.

Peagu samal silmapilgul hakkas tärisema kuulipilduja ankru tagant.

Kohe kustust helgiheitja, tehtud tarvitamiskõlbmatuks paukudest.

„Kallaletung!“ möirgas esimene ohvitser ja kiskus revolvi taskust. Pimesi tulistas ta.

Aga oli juba liig hilja. Õudse kummitisena kerkisid kõikjal esile poolalasti kogud.

Enamik neist bandiitidest olid relvastatud vaid nugade, täkkide ja roostetanud coltidega. Kindlasti oleks laevameeskond nendega ruttu valmis saanud.

Ent viis kuulipildujat moodsaima konstruktsiooniga andsid röövleile ülekaalu.

Ka oskasid nad nendega imestamisväärselt osavasti ümber käia. Komandosilla piirasid kaks kuulipildujakütü.

Kui kütjad, telefoni teel alarmeerituina, tungisid üles, varustatult raskete sõetükkide ja tangidega, võttis neid vastu vihane tuli kolmandast kuulipildujast. Nad pidid taganema jälle masinaruumi.

Reisijaist, kes kõik olid ärkvel ja ärevalt läbisegi jooksid, julges haarata revolvi vaid pikk hollandlane. Lasta ta ei saanud. Tema poole visatud nuga tungis talle paremasse käsivarde. Karjatades laskis ta revolviil kukkuda.

Kust ilmusid kuulipildujad? Steve Foster oleks võinud sellest rääkida. Miss Daves'i raskeis kohvris olid nad varjul olnud.

Kabiin ise oli röövlite peakorter. Tähtsaimaks meheks osutus mahajäänud hiinlane, kes palavliku kiirusega kuulipildujat välja ulatas.

Kriiskaval häälel karjus ta käske tekile, mis kurbis bandiitidest.

Ikka ja jälle wühisesid häätsihitud lasud sillalt alla tekile.

Vastuseks oli alati kuulirahe.

Mõned võllarogadest tassisid petrooleumiõusid ettepoole. Nähtavasti taheti tulega sundida silalviibijaid alluma.

Kõike seda pidi seotud Steve võimetult pealt vaatama. Keegi ei hoolinud temast. Ikkagi oli ta suust riidetropi eemaldatud.

Kirjutuslaua ääres istus Irene Daves. Osavõtmatault vaatas ta tardonud pilgul aknast välja. Ka teda ei näinud keegi valvavat.

Foster piinas enda aiusid. Kuis oli see võimalik, et tüdruk oli nende viisilmsete kaabakate kaastööline? Miks oli ta päästnud ta elu?

(Järgneb.)

Sõdurid puhkehetkel

Ed. Vaigma — Narva teatri populaarsemaid näitlejaid, pühitseb 10 a. lavajuubeli.

„VASTIK“ POISS

Tee armastuseni on imeline.

VÕISTLUSTOO NR. 19.

AUTOR — KANARBIK.

Miks heeringas on ÖÖBIK

Meie sõdur, nii nagu ta räägib.

Sõdur on praegu trump. Terve maailm jälgib põnevusega igapäevaseid telegramme sõjarindelt. Sajad tuhanded perekonnaisad, kes enne kandsid õhtuülikondi, valgeid rinnaseseid või lakk-kingi, kerivad nüüd sääresidemeid, passitavad „tanke“ jalga või maadlevad siidsokkide asemel jalarättidega. Sõjameeste mured kanduvad tuhandetesse kodudesse laiali, sõdur on kõigi rahvakihtide lemmik.

Ainult sõdur, kes on lahingu läbi teinud, teab, mis tähendab sõna „kannatus“. Kaaslast hädas aidata, see ei ole sõdurile voorus, mille eest aumärki teenida, vaid loomupärane kohustus, mis kasvab inimesele kaevikus külge.

Meiegi kasarmuelus tekib täiesti võõraste ja juhuslikult kokkusattunud inimeste vahel kiiresti sisemine side, nagu märgivad sõjaväelased ise. Juba esimesest päevast peale kandub jutt sinasõprusele. Teisiti ei ole see mõeldavgi. Ühised elutingimused, mu-

red ja rõõmud, need kõik õpetavad üksteist mõistma ja sõprust hindama. Ja mis kõige imelikum, kuid siiski loomulik, et üksteisest arusaamine sõnende abil kujuneb äärmiselt tihedaks. Üksikud lühendatud sõnad ja laused, tihti hoopis erisugused ja eraelus tundmatud tähendused annavad sõduri keelele erisuguse varjundi, millest suudab aru saada ainult teine sõdur.

Lugejat võib-olla huvitab, kas ka meie sõjavägi on nakatatud sellisest maaniast. On küll. Ka meil tuntakse sõdurite hulgas asjade nimetusi hoopis teisiti kui eraelus, või ametlikus keeles on sellega harjutud.

Meiepärasem toiming on sõduril käik postkontori või raudteejaama — ahvipaki järele. „Ahvi“ all tuntakse kodunt järeleasaadetavat proviant. Kui sind õnnistatakse juba niisuguse laadungiga, siis on pool rühma sulle sõbrad! „Lase ahv rivitult,“ ütlevad kaaslased niisugusel korral. See tähendab, et jaga oma sepik, või

Otsisin oma kella. Palusin abiks kõik head ja halvad jumalad ning ki-rusin armutult kõrvetavat päikest. Kui olin terve metsatuka tagajärjetult läbi tuhninud, istusin kannule ja hakkasin tööinama. Korraga kostus pilkav mehe-hääl mu selja tagant: „Kas võik-sin kuidagi abiks olla? Vahest võin ehk mamsile taskurätti laenata?“

Saatsin talle hävitava pilgu. Jõud-sin näha, et ta oli pikk, pruunikspõle-nud ning omas üldse ilusa välimuse. Ta irooniline muie ärritas mind. Taht-sin talle parajasti midagi õige mürgist öelda, kui ta asjalikult küsis: „Pli-ka, kas oled näinud siin üht daami? Olen leidnud käekel-la,“ ning ta näitas mulle oma sünnipäe-va-kinki.

„See on minu kell!“ Ta mõõ-tis mind umbusklikult pealaest jalatal-lani. Küllap tundsin talle oma lühi-kestes sitsihilpudes ja äranutetud sil-madega kümne-aastasena. „Sooh, või see on siis sinu kell,“ venitas ta. Ta toonis oli pettumust. Arvatavasti oli ta lootnud meeldivat seiklust. Minu vihakarikas hakkas üle voolama.

„Te ei tunne mind. Teil pole mingit õigust mind sinatada. Olete vastik.“ Pöördusin ja jooksin, saadetuna tema kõlavast naerust, kodu poole. Vastik inime!

ema poolt valmistatud ja armastusega pakitud kooki ka teistele.

Et sõdur nimetab ennast „pin-devillemiks“ ehk „sassiks“, see on vist üldsusele teada. Velskerit ni-metatakse joodijuriks. Ambu-lantsis käima, tähendab „viilima“. „Viilima“ tähendab ka üldse igasugu-seist tõist eemale hoidmist. Iseäranis püütakse eemale hoida banaanide-koorimisest. Banaaniks nimetab sõ-dur kartulit.

Heeringas, sõduri leivakõrvane, mis praegusel ajal on tõusnud luksus-kalade nimistusse oma välismaise pä-ritolu tõttu, kannab „ööbiku“ nime. Miks soolasele merehulgusele on an-tud meie metsade laulukuniga kõlav nimi, see jääb küll saladuseks.

Poolsaabast nimetatakse „tan-kiks“ ja kuulipildujat „pripsiks“.

Mind vaevas mure kella pärast. Kas minna tundmatut otsima? Ei! Õhtul rannas nägin teda taas. Ta sammus lohaka kindlusega üle tantsu-põranda, ning vaevalt oli see ainult ta valge, hästiõmmeldud ülikond, mis köitis kõigi tüdrukute pilgud.

Korraga silmas ta mind. Hetkeks avardusid ta silmad imestusest. Kül-lap ta mõtles: „Lastel oleks aeg ma-gada.“ Muigasin ja tegin, nagu oleks ta õhk. Muusika algas. Esimese tant-su ajal ta tuli, kummardus mu ees, va-bandas ja ulatas mulle kella.

Tantsisime terve õhtu koos. Ta tut-vustas end. Muusika lõppenud, läksime sõudma. Otsustasin teda karistada mulle osaks saanud alanduse eest. Hakkasin paati loksutama. Ta valge suviülikond sai raskelt kannatada, sest laine laine järele käis üle paadi. Mida rohkem ta mind keelas, seda hullemaks läks asi. Ma ei hoolinud sellest, et olin ise märg nagu räbbis.

„Oota sa võrukael, karistan sind!“ ning ühe hüppega sõostis ta minu poo-le. Ta silmad särasid vihaselt ning ma mõtlesin, et ta lööb mind. Katsugu ai-nult! Viskasin pea kuklasse. Korraga tundsin ta käsivarsi enda ümber ja te-ma suud enda suu ligidal. „Sina, sina väike metskass!“ sosistas ta. „Hull, sa ajad paadi ümber!“ tahtsin kisendada, kuid see tuli ainult sosinal.

Toitudel on veel terve rida ni-mesid. Hernesuppi tuntakse „laske-asjanduse“ nime all. Kartuli- ja tangupuder koos keedetult on „pool-villane“.

Kõik need nimetused on muutu-nud niivõrd igapäevasteks sõduri kee-les, et hiljem reservi minnes kanduvad nad ka perekondadesse, kus alul on muidugi palju tegemist, et „uustulnu-kat“ sõduri žargoonist võõrutada. Tsi-viilistidele tekitab aga niisuguse keele tarvitamine lõbusat nalja.

Kes ise on teeninud meie sõjaväes, sellele meenub kohe sõdurielu, kui ta kuuleb vanu ja tuntud sõdurinalju, mis on edasi antud samasuguses keeles, sest kord väljamõeldud sõnad ei kao niipea — hoopis vastupidi: nad juurduvad edasi ja muutu-vad kenaks traditsiooniks.

PÄEV KUULSUSTEGA

Algus 1hk. 9.

Olin üllatunud, kuna ma polnud ju nimetanud oma nime ja ometi näis mu tundmatu peigmees teadvat, et kõ-nelab just minuga.

„Kuidas, kuidas sa tead, et minuga räägid?“, kogelesin pooleldi.

„Aga ma näen ju ometi sind!“ oli vastus, mis mind pani hämmastama ja kohmetama. Tõmbasin instinktiiv-selt käega pidžamakaest koomale ja piilus üllatuses ringi.

Samas kostus mu kõrvu pisut met-sik ja ülemeelik naer:

„Aga kallid, ära ole ometi nii ehmu-nud! Ma näen ju ainult sinu pead ja selles ei ole ju midagi šokeerivat! Sa näed hurmav välja ka minkimata!“

Rahustusin. Püüdsin tungida tolle uue tõsiasi saladusse.

„Aga kas mina ka sind näeksin?“ — küsisin põnevuses.

„Miks mitte! Vaata aparaadialusele.“

Tegin nagu juhatati. Tõepoolest, liukjal aparaadialuse esipinnal nägin maailma ilusamaid silmi mind valla-tult vaatlevat.

„Kallis, ära ole ometi nii kohku-nud!“ sosistas hääl torus ja aparaadil nägin valgatuvat pärilhambaid.

„Ma, ma ei ole sugugi kohkunud,“ püüdsin end kuidagi koguda, põledes soovist lõpetada võimalikult kohe see ebamugav telefonikontakt.

Läbisime mitmeid ruume. Lõppeks jõudsin mingi ukse juurde, mille ta-gant kostus valju raadiomuusikat.

„Siin on suitsetamisbaar!“ mõõnis mu saatja, avas ukse ja taandus kori-dori.

Sisenesin. Klubiruumile sarnanev ruum, sisustatud samuti pehme, muga-va klubimööbliga. Ühes seinas baar suurte piipudega ja muude esemetega. Selle taga kõrgel baaripukil Wallace Beery imemas tohutut piibukoba. Nii kui mingi uut tüüpi kõrts, mõtlesin, ja silmasin samas pisut eemal istuvat Charles Boyeri. Lähenesin aeglaselt istujale, püüdes leida parajat lauset, millega alustada juttu. Ka istuja näis olevat mind silmanud. Ent oodatava

naeratus asemel vajas nagu äikesepilv ta näole. Järsku lõi ta suure piibu-varrega raksatades vastu lauda, nii et see prantsatades ümber kukkus, ja mõirgas: „Ma ütlen, et ma hävitan kui tinatuhka selle neetud naistetõu siit mapealt! Noh, mida sa vahid! Kasi välja! Kasi, kasi! Kas ma pean tulema mademoiselle'i veel abistama — mis? Ah? Kas sa kaod juba —! Ah?“ Nende sõnadega ligines ta mulle.“

Välkkiirelt meenus mulle Anni Ondra kartus mu peigmehe suhtes. Olin sügavalt pettunud ja solvunud. Pöördusin ja tahtsin joosta välja toast, aga samas tundsin, kuidas tugevad käed haarasid mu õlad kui tangide vahele. „Kuhu sa jooksed?! Ma tahan näha, kuhu sa jooksed — ah? Kuhu sa ei jookse! Ha, ha, haa — või tema muudkui jookseb aga minema! Vaata mulle otsa — noh! Nii!“ Mind pöö-rati ümber, näoga mu kinnihoidja poole. Ma ei saanud end kaitsta, ent esialgne hirm asendus mus trotsi ja vihaga. Mis sellest, et keegi Charles Boyer on kuulus filminäitleja, ega see talle veel õigust ei anna mind nii jul-malt kohelda, mõtlesin ja vaatasin vihaselt oma kinnihoidja otsa.

„Mis õigusega teie mind kohtlete

kui mõnda... mõnda...?“ surusin vi-haselt läbi hammaste.

„Mõnda?“ küsis ta teravalt vahele.

„Mõnda seaduslikku naist!“ pahva-tasin tigidalt.

Lõikelilli, lillekorve,

leinapärgi elavatest ja kunstlilledest soovitab

lilleäri Dunkri tn. 5

Hinnad odavad!

„Ha, ha, haa! Kassike, ära unusta, et oledki mu tulevane seaduslik naine! Sellepärast ma soovitan sul tulla täp-selt kohtumisele, mitte nii nagu praegu — tund aega hiljem! Saad aru!“

(Järgneb).

Keemiline puhastus „UUENDUS“ Partu mt. 17 Puhastab ja pressib üli-kondi, mantleid ja kleite. Vanade kaabude puhasta-mine	Moða lapsevankreid ja sportkärusid VOLDEMAR ROOSI tootusest. Tallinn, Liivataia 14, tel. 476-08	Hea foto ehk iga kodu! Pildistage end meisterfotograaf A. TEPPORI juures. S. KARJA T. 9. Ateljee on avatud ka pühapäevil.	Odavasti ja hästi tehakse FOTOAMATÖÖRTÖID KUNGLA 20—11 Kõju pildistamiseks väljakutse tel. 464-96.
Tee valmistajast tarvitajani läheb meie lehe kuulutuse kaudu.	Lugupeetud daamid! Olen oma naisüliiriete rätsepatööstuse Lembitu tä. 14—2, üle viinud Niguliste t. 7—3. Valmistan elegantseid kostüüme, mantleid ja kasu-kaid. Tel. 470-04. Austusega naisriitsenmeister M. SALM.	Tapa vanemaid rätsepaärisid A. Nõorme Jaama tä. 5 seisab ka algaval hooajal iga nõudliku töötarvitaja teenistuses.	

KARJASE ÕNN

„Mulgimaal, seal on hea elada . . .“

Võistlustöö nr. 20
Autor — Virupiiga

Too oli varasuvel 1936 — mil ma tuttava soovitusel läbi kauplesin enda kuulsale Mulgimaale — karjaseks. Pisut tujutu oli minnek nii kaugele kodust ja kahetsesingi äkilises seiklustuhinas tehud kaupa.

Jah — kojuigatsus — kellele on see tundmatu Meenub: oli pühapäeva hommik, soe ja kaunis. Olin karjamaal lojusega, istusin kivil ja püüdsin meelt lahutada lõbusate lauludega, ent ikka valdab südant imeline hellusehoog, veeres pisaraidki. Tundsin, et igatsesin sõbralikkude sõnade, oma aastais tuttavate järgi, et elu siingi muutuks koduseks, lõbusa-ilmeliseks. Ja otsustasin selleks lõunavaheajal külas tutvuskäigu teha.

Ent siis tuli tema. Viies hobuseid koplis, kuulnud mu laulu ja tuli siis kaema hääle omanikku. Ta oli noor, pikk ja kena poiss, särgiväel ja paljajalu hommikuses kastes. Ta oleks oli pisut häbelikku andekspalumist, et oli julgenud tulla segama. Ent ta juuresolek ei häirinud mind ega võõrastanud sugugi, et tema oli poiss. Ei märganudki, kuis sigis jutt, kuis saime sümptaatseks teineteisele.

Küllap ta arenenud intelligentsi pärast, ei ial ilmnenud ta sõnus ega tegudes midagi inetut, jöhkra. Suuresti erines ta igati neist poistest, keda seni olin oma aastais näinud.

Sellepärast ootasin igatsedes äripäevade lõppu, mal ta oli põllutöö, ja pühapäeva hommikul, kui ta valge särk välkus juba puude vahelt, lasksin lõbusa tervituslaulu valla!

Ja kojuigatsus — sellest ei olnud ammu jälgegi.

Oo neid kauneid pühapäevi!

Kui valmisid murakad karjamaa taga olevas rabas, siis pidasime jahti neile, vantsides sügavas, pehmes samblas — väsinud ent õnnelikud — kui looduslapsed muistegi!

Või otsisime hiljem teab-kuhu kadunud lojuseid, või lõikasime puukoorisse oma nimed, või istudes päikesevilusse pöösä ääre, juteldes huvitavalt teemadel.

Ja siiras, säravalt kaunis ja üllas oli me suhtumine teineteisesse, kui looduse ilus suvipäev me ümber. Nii möödus suvi märkamatu, sügise poole pidin jätma hüvasti karjamaa ja oma toreda

seltsimehe, kes näis nagu kuuluvat suvele, säravate päevade juure.

Korra kohtusime veel, mõni viiv, sest ta oli läinud linna ametit õppima ja mul oli uusi kaas-
lasi, karjaseid metsa-heinamail.

Hilis-sügisel sõitsin ära — tagasi koju.

Siis — järgmisel varakevadel omasin kirja A-st. Mu üllatus polnud väike: temalt, Antilt, mu möödunud suvepäevade sümptaatilt! Selgus — ta vaeneke urkinud kogu aeg mu aadressi — ja viimaks ometi! Oh, me naisolevused unustame siiski nii ruttu olnu, vahel on see heagi — ent seekord olin äkki tõsiselt rõõmus meie tutvuse taas-elustumise üle. Mäletasin ju teda ikka tubli, ausa ja siira poisina, kellest sirgub tubeim mees, ja me vahel algas pidev mõtete- ja meeleolusulestus, mis on kestnud tänini. Me mõttelaad on üha avardunud, üha süvenenud,

Tedretähtede vastu on

TEDRESAN

KREEM ja SEEP

parimad vahendid.

A/s. prov. JULIUS LILL

üha soojeenenud ja olen üliõnnelik, et omasin kunagi karjaplikana tema sooja sõbrameele ja südame.

Olud pole võimalust annud me taas kohtumiseks, ent selle suve ilusamale päevale on too määrat — tervitada isiklikult oma suurt hääd sõpra.

SÜDAMESOOVE

Film ja Elu

LUGEJASKONNAS

TÄHELEPANU TÛTARLAPSED! Üksik elumemel ekslev poisslaps tutvaks meeleldi kenade tütartlastega ilusate kevadõhtute veetmiseks. Kirjad „Ilus sõber“ Rakvere pk. 57.

TÛTARLAPSED AASTAIS 17—19. Kes teist viskaks päästerõnga igavusse uppuvale noorele mereväelasele. Kirj. slt. Tallinn „Rahutu meri“.

HALLO! TÛTARLAPSED TALLINNAST! Brünett noormees otsib tutvust tütartlastega. Kirjad Tallinna slt. „Mõttekaaslane“.

SEE AEG pole kaugel, kui lumi hakkab sulama ja lilled õitsma. Ka sina, minu õis, hakkad õitsma. Kirjuta, sest muidu närsin ma. Slt. „Minu armsaim õis“.

KAKS TÛTARLAST, blond ja šataän, soovivad tutvust sõjaväelaste-üleajateenijate hulgast. Kirjad Tuule 20—4 Rakvere. Eha 19, Monika 21.

TÛTARLAPS VÄIKE, kui vajad head tuttavat, siis kirjuta merimehele slt. mgs. „Unistaja“ all.

TÛTARLAPSED! Kaks elurõõmsat noormeest Lõuna-Eesti suvituslinnast soovivad kirjavahe-
tust-tutvust vastavate tütartlastega. Kirjad slt. Tartu esind. „Mait 19“, „Mats 18“.

K. O. S. HALLO NOORMEHED, tulge ja päästke igavusmerre uppuv õppuritütart! Kirjad slt. Tallinnas mgs. „Minni merehädas“.

NELI ELAVAHINGELIST TÛTARLAST soovivad kirjavahe-
tust härradega üle Eesti. „Tiiu“, „Tea“, „Viiv“, „Lvi“. Aadress: Raudsepa toiduainetekauplus Pikk 1 Sindi.

VAJATAKSE KAUNITARE valitsejannadeks kolmele südameriigile. Kirjad Leokese raamatu-
kpl. Viljandi mgs. „Lõbusad velled“.

HALLO! TÛTARLAPSED üle Eesti! Kui tunnete igavust, siis sulestage noormehed. Kirjad Kohtla-Järve 89—6. A. S.

OLEN VÄSIND OOTMAST, olen pettund lootmast. Noormees, sind ootab süda, mis tuksub tütartlastelikus igatsuses. Kasv mitte alla 175 sm, vanus 23—30. Kirjad slt. „Südamedaam“.

Vajatakse kena välimusega tütartlast, vanus 18—22 a., pikk 159 sm.

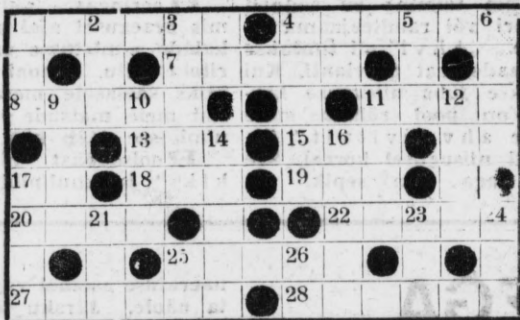
tantsijatari partneriks.

Soovitav kes ennem tantsu õppinud. Opetan tantsud ja muretsen kostüümid. Teat. slt. „Tantsijatar“.

HEI NOORMEHED! Siin neli vallutat suvituslinna tütartlast soovivad tutvust-kirjavehetust. Nam-
sy 18, Inga 19, Elli 17, Elga 18. Kirjad: P. Kõösel, Liiva 1 Pärnu.

ARMSAD BLONDID INGLIKESED TARTUST. Olge tuttavaks pikemat kasvu poisile. Pääst-
vaid kirju saata Tartu postkontori nõudmiseni „A. G.“ all.

Ristsõnad

Põikread: 1. Kalmani operett, 4. surnud filmi-
diiva, 7. eesti naiskirjanik, 8. kuulus lauljatar-fil-
midiiva, 11. autofirma, 13. abessiinia tiitel, 15. eesti
maadleja, 18. ingliskeelne küsimus, 19. sidesõna,
20. soome mehenimi, 22. valitsejatiitel, 25. ilma-
kaar, 27. riik Euroopas, 28. linn Sitsiilias.

Püstread: 1. tänav Tallinnas, 2. kolm kõrvuti-
seisvat tähte alfabeedis, 3. kuulsat rootsi näitleja-
tari eesnimi, 4. Saksa kirjanik 19. s., 5. avar, 6.
aurumasina leiutaja, 9. eesti kirjanik, 10. eesti
jooksja, 11. tants, 12. kuulus ooper, 14. peakatted,
16. kaunistused, 21. kellel, 23. sõudevahend.

Auhinnaks

vihmavari.

Lahenduste saatmise viimaseks tähtpäevaks on
14. aprill.

„Film ja Elu“ nr. 11 ilmunud ristsõna õieti
lahendajaist sai auhinnaks

hõbesõle

Aino Vaher, elukoht Tartus, Kastani tänaval.

KÕIKI NEID, kes on huvitatud filmikarjäärist, pa-
lun kirjutage meile, samahuvilistele. Kirjad:
Nõmme, p.-k. 3 märgusõna „Hollywood 1 ja 2“.

HALLO NEIUD ÜLE KODUMAA! Kui olete aast-
tais 18—22, sulestage kahele noormehedle piiri-
linna! Valga, Vabaduse tn. 1 kiosk. Mrgs.
„Rommy“ ja „Tommy“.

TÛTARLAPSED! Kes teist tutvaks kolme Tallin-
nas eluneva noormehedga. Kirjad slt. „Harry“,
„Helmut“, „Endel“.

TÛTARLAPSED! Kui tunnete taassaabuval keva-
del igatsust kaugele randade järele, siis kir-
jutage kahele haritud noormehedle, kelle süda-
med on tulvil seiklusrõõmust. Kirjad slt. mrgs.
„Seiklusrõõm“.

HALLO NOORMEHED! Kirjutage pikakasvulisele
pealinna tütartlastele. Slt. mgs. „Evi 17“.

AH-HOI, TÛTARLAPSED. Teiega soovib tutvust-
kirjavehetust valgepäine, pikemat kasvu noor
merimees. Slt. Tallinn, ms. „Noor merimees“.

TÛTARLAPSED! Kolm poissi soovivad teiega
kirjavehetust. Kirjad saata võõrastemaja
„Grand“, Paide, Tommy, Sam ja Jim.

Kohupiim

Naine, kes müüs kohupiima
enne pühi korra turul
peaks nüüd tõesti panka viima
kasust saadud raha-puru.

Poolteist krooni ainsast kilost
sai ta kohupiimalt raha,
tõmbas ostjail kõrvad viluks:
ära hullemat hing taha!

Ja kui politsei s'elt küsis:
palju kohupiim teil maksab?
Alla viiekümne püsib,
vastab naine, kallid saksad.

Salgas maha terve krooni
häbematult vaheltkasu.
Sellel ülijultunud toonil
ei võiks olla turul asu.

Sellest kirjeldavad lehed,
et nii rahvast petsid naised.
Tõuske üles, kanged mehed,
ostukohad teeme teised!

Siim Sarviste.

Naer on terviseks!

KUI NAINEL ON PAHEMAKÄELINE.

— Teie proua on vist pahemakäeline?
— Millest te seda arvate?
— Teie pahempoolne põsk on täiesti üles paiste-
tanud!

ELUMEHE ARMUVAALDUS.

Vana elumees: „Preili, ma armastan teid nii
tuliselt!“

Preili: „Aga teie ei olegi ju enam tuld!“

VASTULAUSE.

Ema: „Sinult ei ole poeg põrmugi intelligentsi
päritolu!“

Isa: „Nähtavasti mitte. Selle on ta saanud
sinult — minu oma on alles!“

ARMASTAJAD OMAVAHEL.

— Villy, usud sa, et lammas on kõige rumalam
loom?
— Jah, mu lambuke“

PAHA TULEMUS.

— Ma kuulutasin eile ajalehes, et vajan õõvahti.
— Ja tagajärg?
— Järgmisel ööl, käisid murevargad!

SISSEKUKKUMINE.

Saluste perekonda tuleb uus teenijatüdruk. Juba
esimesel päeval juhtub õpardus.

— Minna, teie olete vaasi katki teinud.
— Kass tegi, armuline proua.
— Milline kass?
— No kas teil siis kassi ei olegi?

TÛTARLAPSED ÜLE KODUMAA! Sulestage elu-
rõõmsale Tallinna poisile. Soovitav lühem
kasv. Kirjad saata Tallinn, Metalli 21—1
„Ats“.

HALLO POISSLAPSED ÜLE EESTI! Siin kaks
pealinna tütartlast, kes soovivad teiega kirja-
vahetust. Kirjad slt. Tallinn, mgs. „Maie“,
„Malle“.

HALLO PEALINNA NOORMEHED! Kolm lõbu-
sat tütartlast sooviksid kirjavehetust brünett
noormestega. Kirj. slt. mgs. „Õilme“, „Inge“,
„Luule“.

TÛTARLAPSED! Teiega soovivad tutvust-kirja-
vahetust 3 poissi Pärnust, et läheneval suvel
koos veeta omi puhkenädalaid kaunis Pärnus.
Kirjad: Pärnu ajalehekiosk nr. 6 mgs.: Brü-
nett 17“, „Blond 18“, „Brünett 19“.

NARVA NEIUD aastais 17—21, kes te keskkooli
või gümnaasiumi lõpetanud, sulestage samasu-
gusele sõjaväelasele. Kirj. slt. mgs. „Ahoi ke-
vad!“

KENAD HAVAI LILLED EESTIS! Armastusest
teile räägivad meie südamed. Tütartlasted, pa-
lume sulestage meile. Riisipere, Nissi pt.
„Arps“, „Riks“, „Evald“.

HALLO, NOORMEHED! Kes teist ei eelista tut-
vust ilusate tütartlastega. Me pole nägusad,
kuid tulvil täis lõbusust ja temperamenti. Kir-
jad Kivimurru 10—7, Tallinn „Triinu“ ja
„Juula“.

PEALINNA NOORED DAAMID! Kui omate „ont-
liku“ kasvatus ja olete temperamentsed, siis
tutvuskid meeleldi teiega kaks Tallinna gentle-
mani. Solidsed vastused slt. Tallinnasse märg-
susõnaga: „Vigo“ ja „Arno“.

MATKAKAASLASI temperamentsete tütartlaste
hulgast otsivad 2 lõbusat spordifanaatikut. Kirj.
slt. ms. „Arni“ ja „Värdi“ Tallinn.

HALLO SIHVAKAD NOORMEHED Tallinnast!
Siin elavaloomuline tütartlast, kes soovib head
tantsupartnerit ja tuttavat mõtlevahetamiseks.
Kirjad „F. ja E.“ talitusse Tallinnas mgs.
„Sylvia“.

„Film ja Elu“

Soodustussedel

nr. 6 — 4. aprillil 1940.

GLORIA PALACE

Esietenduseks N.-Vene
kunstiline suurfilm

**„Okkiline
noorus“**

Maksim Gorki teose
ainell.

KINO

BI-BA-BO

Viru 11.

Esietendub teravmeelse-
maid linastusi

**„Andy Hardy
kevaduimas“**

Peasis Mickey Rooney,
Lewis Stone ja Cecilia
Barker

MODERN

Maailma kuulus neegrita
MUST VEENUS

Josephine Baker

tantsib ja laulab
suurfilmis

ZOU-ZOU

HELINO

Kristina Söderbaum ja
Frits van Dongen unusta-
matus filmis

**„Päikese
tõus“**

ARS

Fredrie March ja Joan
Bennett kaasakiskuvast
kriminaalfilmis

**„Kaduv
daam“**

DIANA
Kopli t. 8.

Maureen O'Sullivan,
Johnny Weissmüller

„Tarzan leiab poja“

ORION
Paldiski m. 25

Põnevastisuline linastus
„SURNAMEESKOND“

Jeesuse Kristuse elu ja kannatused filmide filmis

„Kolgata“

SKANDIA
Viru t. 10.

Gary Cooper, Ray Milland,
Robert Preston

„Verevennad“

Erikiri „Film ja Elule“ Sveitsist

KEVADRIDU BERNIST

Sealt, kus sõimu eest tänatakse

**Kannatus-
pühad**

Palju huvitavat on maailmas — ilusaid maid, mägesid, linnu. Ei unune ialgi Veneetsia kuu-
paistel sädelev kanalivesi ja gon-
dolimeeste romantilised viisid
vaiksete aerulöökidest saatel. Ja
Neapolist unistades näeb silm
Vesuuvi võimsat suitsusammast
helesinise taeva ja lõunamaise
linna panoramil.

Pole aga sugugi õige: Nea-
poli näha ja surra. Kui
lahkusin Neapolist, siis mõtlesin
suremisele kõige vähem, seisis
meeles ainult üks mõte: veel
kord näha seda linna ja kuulda
ta surematut hünni.

Kui midagi ilusat on nähtud,
siis jääb see meele igaveseks, ja
isegi Bern, kui tast kaugel olla,
saadab igatsusehüüde põhjamaa-
le. Kõrvutan Berni täie õigusega
nende kahe L.-Euroopa ilusaima
linnaga just originaalsuse mõt-
tes.

Kui Veneetsia ja Neapol kõne-
levad puht itaalia keelt, siis Ber-
nile on omane kõik, mis on šveits-
lik. Leidub harva sellist inter-
natsionaalset vabaduse maad,
kus igas kantonis on omad eri-
nevused ja kus prantsuse-šveits-
lane naeratava näoga tänab, kui
itaalia keelt rääkiv kaasmaalane
teda siunab.

Kõigi erinevuste ja erikeelte
sõlm on Bern, kõigi kantonite
pealinn. Ilus on ta! Igast kül-
jest tungib loodus kohiseva leht-
metsana linna, moodustades kesk-
linnas vangistatud metsloomade
ideaalse elukoha. Ümbritse-
tud mägedest ja lugematuist kün-
kaist, puhkab linn kohiseva rohe-
lise mägestikujõe Aare kaldail.
Aare on roheline, sest ta vesi on
kõrgmägede sulanud lumi ja on
ka südasuvel jääkül. Suveõh-
tuil jõekaldal papilalleel jaluta-
des, kui maa ja puud veel päe-
vast päikeselõõma peegeldavad,
paistab Aare karge õhk nagu ter-
vitustuul kaugelt kodust. Ta vool
on kiire ja kel on julgust end ta
lainetes karastada, jõuab veel
vaevast kaldale.

Kesklinna läbib kuninglik
peatänav, mida ehivad originaal-
sed kaevud paljude kujude ja
sammastega 15. ja 16. sajandist.

Peagu kõik ehitused on püsinud
kaugetest aegadest ja peatänav
omapära tõttu nimetavad välis-
maalased Berni „lehtlate lin-
naks“. Tänaval, kus tormavad
autod, ei näe ainustki jalakäijat,
need on lehtlate all, kus peako-
hal on lagi kaunistuste ja elektri-
tuledega. Sadagu vihma, meile
ei lähe see korda, oleme peidetud,
isegi sirmi pole vaja! Aga ka
suvel, kui autoteel asfalt kobru-
liseks rullub, pole karta liig pa-
lavat päikest ja võib rahulikult
vaateaknaid silmitseda, mis üht-
lase reana kõiki peatama meeli-
tavat oma uusimate väljapaneku-
tega, sest Bern pole Pariisist
kaugel.

Berni omapärased lehtlad kuu-
levad paljusid maailmakeeli, sest
kuurortide külalised ei lahku
šveitsist, külastamata Berni. Sõ-
jaolukorra tõttu on tänavu vöö-
raid, võrreldes eelmiste aastate-
ga, vähe, mis on turismimaa ma-
jandusele suureks hoobiks. Küll
aga leidub välismaalasi, kes siia
on tulnud sõja eest, lootes šveit-
sis sarnast rahusaart näha, nagu
20 aastat tagasi. Bernlane võid-
ab kõigi välismaalaste südamed
külalislaskuse, otsekohesuse ja
avameelsusega. Ta on uhke oma
berni keelele (Berndütsch), mida
räägib talunik turul ja professor
loengul, mis koondab kõiki ühi-
seks pereks ja suurendab Telli
vabastatud kangelasrahva ise-
teadvust.

Bern on traditsioonide linn.
Vanade generatsioonide aarded
on pühad ja need kõrvutatakse
lahutamatu modernse maailma-
ga. Tsunftid, mis kõikjal oma
elu on elanud, räägivad Bernis
veel endistest aegadest. Esiva-
nemate mälestuseks korraldavad
need igivanad ühingud kosoviibi-
misi. Berni uhkus on suur par-
lamendihoone ja veidi eemal
Münster, mis oma väärtuslikud
vanaaegsed aknad ja ukseid sõja
eest on peitnud ja mille aset
nüüd täidavad lihtsad puulauad.
Kõik möödunud sajandite üles-
ehitatava töö mälestused püütak-
se säilitada ja nad on bernlasele
pühad. Aga ka kõigele uuele on
ta vastuvõtlik. Tants ja muu-
sika, need võluvad ka siinseid

Lihavõttepühadel on teatavasti juba
pikad sammud selja taga, nii et nen-
dest juttu teha ei sobiks, aga et mi-
nuga juhtus äpardus — veidi imelik,
siis kuulake, usun, et ma lugeja tuju
ei riku.

Meil, eestlasil, on kombeks ohtrasti
süüa ning juua pühadelauas, lärmitse-
da ja lõbutseda ning siis peale pühi
elada jälle vaikselt — tasa-pisi nagu
hauas. Ja lihavõtte, nagu kuuleme
juba nimest, on pühad, millistes ei saa
juttugi olla vähesest söömisest. Ka
mind vallutas pühade-ajal söömise-
taud ja näen meeleldi, et rikkalikult kaetud
pühadelaud oleks kaetud tervelt pü-
hade aeg maitsvate paladega, — küp-
setatud liha ja praetud kaladega.

Otsin siis pühiks ära kõik vajali-
kud kraamid, sest mind pidid külasta-
ma esimesel pühadel mõned härrad ja
daamid. Panin silmapilgutamata män-
gu oma viimased kroonid, et anda oma
ärklitoakesele tarvilikud pühadetoonid.
Sai ostetud liha, juustu ja saia ning
mõned pudelid — teate, neid kume-
raid, laiu... viimased selleks, et eel-
olev pühadetuju saaks kõigiti täiusliku
kuju. Minu toimetustel oli ka oma ta-
gamõte — toon siinkohal oma mõte-
test mõne väljavõtte. Otsustasin, et
minu vaev ja hool tasutakse sellega,
et võin teistel pühadel olla külaliste
pool. Nii tuleksin ma oma rahadega
puhtamini välja ning pealekauba saaks
veel rohkesti head tuju ja seltskond-
likku nalja!

Koputus mu toauksle kõlas kui
gong ja avades ukse, sisenes tuppa ko-
gukas külalisrõng. Istusime siis kõik
üheskoos kenasti lauda ja koksisime
alul mune, järjekorras laskisime hea
maitsta ka muul „davaaril“ ja siis —
teate, mul oli vägagi imeline tunne,
sest mulle näis, et mu külalised nagu
polekski saanud süüa päeval paaril.
Laud muutus söödavast tühjemaks iga
hetkega üha ja peatselt ei hakanud
mulle silmi enam ühtki viilakat liha.
Higi otsmikult pühkides ma sigareti
läitsin ja tühja pokaali päid segajava
vedelikuga täitsin. Usun, et mu näol
oli kogu õhtu kibe grimass, kuna laual
lebas tühjana iga taldrek ja tass. Ja
tõesti ma ei uskunud enam oma silmi,
külalised lahkusid — lahkusid minu
haiguse tõttu, kuna mul olevat olnud
väga haiglane ilme. Oli ka ülim aeg
lahkumiseks, sest mul polnud enam

midagi külalistele pakkuda ja pudeli-
põhjadel leiduvaist tilkadest otsusta-
sin ma end korralikult täis lakkuda.
Ajasin siin endale kerre igasuguste
napside segu ja leidsin, et see polnud
enam neti ristiinimese tegu, ametlikult
öeldes, olin täiesti „plodi“, kuna olin
pistnud kinni kangeid vägijooke ja
muud sodi.

Järgmisel hommikul oli mu kolp
raske ja lõhkus kui põrgumasin. Komp-
ressitasin pead ja vett ka pähe lask-
sin, kuid ka viimastest ei olnud mingit
kasu, hiljem ma leidsin alles pühade-
laua ääres asu. Laud oli segamini ja
seal leidsid paika koorikud, kondid ja
tühjad nõud, kuid hamba alla panemi-
seks toidust oli seal täieline pöud. Ja
kui inimene tahab hoolega maailma
poliitilisi sündmusi jälgida, siis ei tohi
ta sugugi mitte nälvida. Suunasin oma
sammud otseste söögipoe ukse taha,
aga kuna söökla oli suletud, siis süli-
tasin vihaselt maha ja tõttasin ühe eile
minu poolt korraldatud „õhtust“ osa-
võtnu poole, et anda oma maine mina
toidu ja tema hoole. Kuna aga tut-
tava toaüks ei avanenud minu kopu-
tamiste ja põrutamiste peale, ning kar-
jusin ära koha peal oma hääle, otsus-
tasin teise tuttava manu minna ja
kompisin tagasi agulist südalinna. Tol-
le tuttava uksele oli jälle kiri: „Sõitsin
pühiks maale! Tule peale pühi!“ Kuu-
latsin. Tolle tuttava korter polnud
aga sugugi mitte tühi, sealt kostis läl-
lutamist ja jutuplärrinat ja viimasele
lisaks ka naerutõrinat. Lõin ärritatult
käega ja astusin koridorist õue, roh-
kesti kurje mõtteid oli asunud sellest
hetkest mu põue.

Panin oma viimased lootused sõb-
rale, kes elab Liivalaia, üksinda oma-
ette olevas majas — suures rohuaias.
Kõike seda olemist siin maailmas võt-
ku tontide rodu, sest ka too üks ei
avanenud — tähendab — ei olnud otsi-
tavat kodus.

„Kes koputab, sellele te-
hakse lahti!“ see lause on lausa
vale, ikka pead hiilima tuppa sala-
mahti, siis peegeldub vastu elu tõeline
pale... Astusin mahalööduna, kur-
vana oma tuppa ja andsin kõigile ole-
vaile ja olematuile pühakuile luba võt-
ta minu rikkalikust pühadelauast mõni
pala, kuna ise leidsin ma ühest anu-
mast pooliku, kuivanud siiakala...

Kohmus.

noori ja pole kaugel aeg, kus tu-
meda tähistava all tantsitakse
kaua, kaua... Jah, see on mi-
dagi nõiduslikku, istuda kohvikus,
kõrgel mäekünkall palmide all,
kui mängib itaalia muusika, ava-
neb vaade linnale, mägedele. Loo-
janeb päike ja Alpide tipud vär-

vuvad veripunaseiks, ja siis kao-
vad pimedusse nagu põhjamaa
virmalised. Ja kui linna üle lao-
tub süsimust taevast tähtede ja
kuuga, valvavad võimsad Alpid
ikka veel Berni ja kogu šveitsi.

L.

Helikunstnik Ed. Oja,
«Estonia» ooperivõistlusel 1. auhinna kroonitud
ooperi «Lunastatud vanne» autor.

Tartu kinod

Central — esietendub meloodiaküllane suurfilm „Võlur Oz“. Peosis Judy Garland, Frank Morgan, Ray Bolger j. t.

Ateen näitab loomulikes värves suurfilmi lennurite elust „Mehed tiibadega“ Ray Mil-land ja Mac Fred Murray peosis.

Apollo linastub sisukas romant. draama „Surma tango“ („Saatus kohtamise teel“) kuulsaltantsijatepaari Fred Astaire ja Ginger Rogersiga.

Laines tuleb ekraanile Eesti esietendusena põnevusfilm „Tiiger hai“ Malai saarte pärismaafaste elust ja haikalade vaevarikast püügist.

Metropol näitab draamat õliväljadel „Lee- gitsev rada“ Ruth Hussey ja Ed. J. Robinsoniga peosis.

Lapsevankreid

ja sportkärusid

soovitab oma tööstusest

ELMAR ROKK
Tartu maantee

Telefon 319-26 Töö eest vastutus

13

Seltskonnas

Elus võib juhtuda sageli mõnda, minuga asi läks lihavõtte-pühil nõnda, et said kõik parema seltskonna ukseid valla ja mina astusin nagu ilmutis eliidid sekka taevast alla. Sealjuures ehitas minu ja seltskonna vahele silla mu lapsepõlve sõbratar, noor lesk Ludmilla.

Amatöörfotograafid!

Paremini ilmutab fotoamatöörtöid, kopeerib ja suurendab

FOTO-LABORATOORIUM

„ERKA“

NARVA MNT. 14—41 EL. 314-10.

Tulakse üldudele ja koosviibimistele pilaistama.

Hinnad soodsad

Esimesel kevapäeval kuulsin lõunapaigu koputust ukse taga. Ludmilla tuli. Kiirustas:

„Jaan, kulla poisu, ära maga! Triigi siledaks oma püksid, rabatid, aja üles pintsakuõlgades vatid, löö kõva kübar silmale ja lähme! Meil seisab täna ees päev raske!“

Olgu öeldud, et ma seltskonnaskäimist ilal ei pelga. Ajasin enne pühi hangitud uued riided selga. Väljas ootas meid Ludmilla sohver. Ülevas tujus ei võinud ma siis aimata veel, et olen suurim pühadeohver.

Esimesel pühapäeval oli Ludmilla valinud oma külalastavaiks proua Vilja, kust lahkusime õige hilja. Sealjuures polnud ma juba enne keskööd kaugeleki kaine. Mis puutub proua Viljasse, siis olgu öeldud — arukas ja kõiki kõrge- maid kunste hindav naine.

Algul istusime niisama. Aeti seltskondlikku klatši ja jama, kes suitsetas,

TARTU ELU-OLU

Aprill!

Sellisel kujul, nagu seda sõna kirjutatakse, on see kõigile tuntud. Ka tähendus sisuliselt on kõigile selge: Ühed teavad ja mõistavad selle sõna all ligemise petmist, tüssamist ja kõigiti „mõistuslist“ ülekaalu. Teised inividid aga kompavad selle aprilli kaudu midagi muud ja tuletavad meele aasta 12-st kuust neljandat — ja see on aprillikuud. Nüüd, mil oleme jõudnud 1940. a. aprillikuu esi-

Nahktarvete-kliinik

Parim ja soodsaim nahktarvete, portfelli, käsitaskute parandus- ja värvimistöökoja asub
HARJU 29—8,
TEL. 412-75.

Kõik tellimised täidetakse kiiresti, kusjuures hinnad on tarvitajale vastuvõetavad.

meste päevadeni, siis teame ja tunneme väga hästi, milline on aprill! Aprill on toonud paljudele pettumusi, mida on kuulda meid ümbritsevas miljões. Nii astub sõber sõbrale või sõbrannale vastu aprillikuu esimesel päeval ja sähvab järsku, käega palitu alumise serva poole ning ütleb: „Ennää, sa oled juba nii vara oma palitu katki rebunud!“ Ja seejärgi kohmetab sõber, kuum judin käib korraga üle ta keha ja tahtmatult ta vaatab, kas tõesti mõni päev tagasi ostetud kallihinnaline palitu on nägematult rebenenud? Samal ajal aga meenub talle, et täna on esimene aprill ja temaga tehakse halba nalja.

Kui aga on kord juhatatud kohale vaadatud, siis ei saa seda enam tagasi „võtta“ ja sõna aprill lendab kuuldavale kui välg selgest taevast!

Nii ongi too armas sõber sügavasti sisse veetud ja tema järgmine samm on — otsida kättemak- suks teisi ohvreid, keda pole veel petetud. Aprilli- nali on nagu mingisugune ringmäng, mis on look- lev ja kanduv ühelt inividilt teisele. Ta on nagu laviin, mis rullub järjest suuremaks või mingi nakatav haigus, mis järjest süveneb haiges kehas.

Ka tartlased olid aprilli esimesel päeval aga- rad petma üksteisi võidujooksu tempos!

Esireas sammus kohalik ajaleht, kes teatas oma aprillikuu esimeses numbris, et Tartu on uppumishoos ja kes ei usu, see mingi oma silmaga vaatama. Isegi ehtne pilt uppumishoost oli pika kirjutise juures.

Kirjutis oli niivõrd usutav, et paljud leheluge- jad tormasid Kaubahoovi kanti — uppumisho- u piirkonda.

Pettumus oli loomulikult väga suur. Mahalöö- dud nägudega võis näha inimesi sündmuskohast eemaldumas!

Ränk pettumus! — ümiseti endamisi.

Ooper Tartu trump

Palju elevust ja jutuainet tekitas tartlaste hul- gas ühe Tartu kange mehe suursaavutus — ooper „Lunastatud vanne“.

Ooper on juba selline lavatöö, mida ei saa iga poisike valmistada. Selle loomine kuulub ai- nult täismeelele! Ja kuna kõne all oleva ooperi meisterdas kõigile tuntud helilooja, tartlane Ed.

kes sõi kompvekke, kes õuna. Sellele järgnes raske ja halvastiseeditav lõu- na. Algul supp, siis praad ning ma- gustoiduna vahukoore ning pastilaad... Muidugi ei puudunud selle juures ka oma peenematsorti viinad ning mõne tegelase juures hiljem mitmesugused ahastused ja piinad.

Pean märkima, et mul oli proua Vilja juures edu ja oma rõõmuks veen- dusin, et ka mu luuletajakarjäär võib võtta vedu. Saades kuulda, et olen luuletaja, sõnas proua:

„Oma tuleviku pärast pole teil karta vaja! Et lähemal ajal ilmuks esimene värsi- kogu teie poolt, selle eest ta- han isiklikult kanda hoolt.“

Hiljem kuulsin Ludmilla, et proua on kõigi noorte anne tugi ja pide, kuna tal on rahakate mätseenidega kõ- va side. Küllap proua leiab mu raa- matutele kirjastaja ja ka heatahtliku kriitiku kui vaja.

Teise püha veetsin Ludmilla juures, pillerkaarituses ja ülevas tujus suures. Kui proua Vilja juures oli koos eliidid, siis Ludmilla juures viibis kindlasti eliitide eliit.

Kuigi olen seni esindanud külma ja kaalukat meest, kadus mul siinsel olen- gul süda seest. Söögisaaits istus mi- nul vis-a-vis suurtööstur Lööriku tü- tar Anne-Marie. Võib-olla oli selles osaliselt süüdi ka prae juure pakutav õlu, kuid tundsin tõesti, et mind oli kütkestanud näitsiku võlu.

Veelgi võisin veenduda samas fak- tis, kui hiljem keerlesime saalis ui- mastavas valtsitaktis. Ei möödunud palju aega, kui juba meie „kahekesi ole- mise“ kohaks sai kõrvaline raamatu- kogu-tuba. Kui Anne-Marie võttis is- tet sügavas nakkuses tugitoolis, võisin

Oja, siis võime juba tema järgi julgesti öelda, et tartlane on ja jääb alaliselt täismehiks.

Ed. Oja on see õige kehastus, keda ooperiarma- tajad nii kaua otsisid ja nüüd lõpuks ta leidsid tema enda „süü“ läbi.

Usume, et iga tartlane võib jälle tükike aega pea seljas ringiratast joosta — vähemalt senikaua, kuni pole uusi trumpe päevavalgele ilmunud!

Tõuseb

Arvate kindlasti, et sõna „tõuseb“ all mõis- tame tuju tõusmist? Ei! Vastupidi. Tuju langeb! Küsitakse — mispärast?

Väga lihtne põhjus. Näe, Tartu rätsepmeistrid ja isegi -töölised on jälle ühe lollusega hakkama saanud. Nad on tõstnud rätsepatöö hindu õige mitme krooni võrra. Kust peab see vaene kodanik nii kallist riiet ostma, et tasuks õmblemine praeguse kõrge tööhinna juures ära? Seda küsib iga Tartu elanik.

Ei ole palju aega tagasi, kui rätsepad kergi- tasid tööhindu õige tublisti. Tagajärg oli see, et rätsepad hakkasid rikastuma, kuna üks korralik meister võis nädalas paar ülikonda kokku klopsida. Seega nädalateenistus kuni 70 kr. ehk ühe kesk- mise ametniku kuupalk.

Vahepeal aga kallines elu ja härrad rätsepad tundsid, et teenistusest ei jätke enam endise hoo- ga vara kogumiseks või laiemale elu elamiseks.

Nüüd siis tuldi ühiselt jälle kokku ja tulemu- seks — tööhinna 12%-line tõus.

Sellega loodetakse elu endisesse mugavasse roo- passe ajada, mõtlemata neile kodanikele, kes taha- vad korralikult rõivais olla odava elu palga ast- mega. Viimastel ei ole võimalus kuhugi kokku minna nõu pidama ja otsusi langetama enda hü- vanguks!

Tundub, et õhus hõljub suur ülekohus!

E—II.

Ilmus TIEDER HAGGERT'i ajalooliste tõsias- jade taustal kujutatud põneva ja seiklusrohke armastusromaan

KLEOPATRA

I anne

Ilmub annete kaupa, igal laupäeval üks anne. Ande hind 12 senti.

See romaan ei paelu ainult oma põneva ja sündmusrohke sisuga, vaid ta viib meid lähedale kaugele minevikule muistses Egiptuses. Ammu- unustatud egiptuse jumalad muutuvad meile el- vaiks kogu salapärasuses. Romaan laseb meil kaasa elada imekauni, kuid süd ametu kuningan- na Kleopatra eluloole. Püramiidide salalikud sügavused ning hauakambrite mõrvarilik needus avanekvad lugejale, kuid sealsamas kandub sünd- mustik Egiptuse suurlinnade languseelsesse elu- keerisesse, kus tohutu hiilgus ja rikkus ehivad suurnikkude elu ja lõbustusi. — Tellimised ad- resseerida: Ajakirjanduse Keskladu Jaan Salu- laid, Tallinn, Vene tn. 11-a. Tel. 441-12. — Postiteel tellides: Tellimisrahad maksta Jaan Sa- lulaidi posti jooksvale arvele nr. 179.

veenduda ta kasvatus heas koolis. Jätsin kõik kombad kokedid ja panin endagi kohta maksma seltskondlikud etiketid.

Aga juhtus teisiti. Noor daam vis- kas mulle ise näkku kinda, meelitades sootuks teised allüürid rinda. Pean siinkohal avameelselt tunnistama üles, et Anne-Marie istus varsti mu süles ja ma rääkisin olematuid lugusid oma seiklustest Tiibetis ja Filipiinidel, kuni olin saanud võitjaks kõikidel lii- nidel.

Kui alustasin Nõmmelt tagasisõitu, olin pühitsenud ühe naise üle järje- kordselt võitu.

+

Viimane püha oli kahele eelmisele päevale kroon. Kuna pidin kõigile Ludmilla tuttavatele külla minema — seda nõudis hea toon.

Käisengi kõik tema tuttavad päeva jooksul läbi, jõin end vinti, et tagant- järgi eneseltgi häbi. Kõige viimaks muutusin lausa talumatuks õrnemoole, millega panin punkti oma eluloole.

Ühes vanemate daamide seltskonnas hakkasin laia suuga tsiteerima Piti- grillit, mille tulemuseks oli, et mind vaatasid põlastusega igasugused lorn- jetid ja prillid. Ütlesin iseteadvalt:

„Armastus on äri!“

Muidugi poldud minuga päri. Paar prouat sattus mingisse vihasesse eks- taasi, keegi lükkas ärevuses ümber hin- nalise vaasi. Mu sõnad polnud vastu- võetavad, kuna seltskond oli peen ja valit. Tuli võtta lõpuks varnast palit ja jätta nood peened daamid maha. — Olin tõrjutud peenemast seltskonnast ukse taha.

Kui kellaoosid olid jõudnud kolm- veerand kolmeks loodi, laskusin kodus üleüllastunud tunnetega voodi.

Pühendatud naisele ja kodule

ETTEVAATUST - päike kõrvetab!

Max Factor jr.

Kalender näitab juba ammu kevadet ja lõpuks näib seda isegi taipavat päike, sest ta kiired kuumendavad õige tublisti. Teatavasti evivad esimesed kevadpäikese kiired isegi suuremat päevitavat mõju kui kõrvetava suvepäikese omad, seetõttu tuleb end hoolikalt kaitsta liigse põletamise eest.

KEHA

Viies oma keha päikese kätte, imeb see soojust ja tervist endasse iga poori kaudu. Tsivilisatsioon on meid viinud eemale päikesest, kuhjanud üle riietega — nii et esimesed liialt päikeseapaistelised päevad muutuvad isegi kardetavaiks. Nagu mõõdukus on kasuks söömisel ja joomisel, on ta kasuks ka päevitumisel. Ka siin võib mõjuda liialdus ainult kahjustavalt igasuguste kõrvetuste ja paisete näol, millede tagajärjed võivad olla niisama kurvad kui nad on valusad.

Õrn valge nahk ei tohiks esmakordselt saada päikest üle kümne minuti, kui ei taheta saada paisseid. Igal järgmisel päeval võib anda juurde minuti ja nii aeglaselt harjutatud nahk ei karda enam

edaspidi ühtki kõrvetust. Loomulikult tuleb siiski nahka hoolikalt kreemitada, sest muidu võib nahk muutuda krobeliseks.

Neile, kes armastavad päevitada, kuid ei tahaks minna liialt pruuniks, võib soovitada mõnd tugevat rasvakreemi, mis ei lase päikest näole liialt lähedale.

Minu arvamise järgi võiksid olla pähklipruunid ainult väga noored tüdrukud. Juba veidi vanemad noored daamid teeksid targemini kergemalt päevitudes, sest vastasel korral võiksid nad lihtsalt näida pigem kõrbenud nahatükkidena kui elegantsete noorte daamidena.

KORTSUD

Teiseks sagedaimaks hädahuiks päevitumisel on — kortsud. Heleda päikese pärast silmi krimpstatades tekib silmade ümber peen võrk ja see pole võluv. Seepärast poleks mitte üksnes tarvilik vaid ka otse hädavajalik kanda tumedaid prille, mis kaitsevad silmi...

Ginger Rogers kaitseb enda nahka päevitumisel alati Max Factor jr. õpetuste kohaselt

Mida mehed ei salli! Vaadake kord end ise meeste silma läbi

Te olete end „üles löönud“ pealaest jalatallani — uus soeng, võluv huulepulk, ravitud käed ja mis on selle suure töö tagajärjeks? Ainus mees, kellele püüate meeldida, ei tee teist väljagi. Ju teie inimeste — miks ometi? Võib-olla seepärast, et olete unustanud mõne pisiasja, mida just too mees naise juures esimesena tähele paneb. Seepärast püüdke iga tark naine esimesena teada saada, mis tema printsile meeldib ja mis mitte.

Kuidas ma õieti tuln sellisele teemale? Well, istusin parajasti Errol Flynn, James Cagney ja George Raft'iga Waldorf Astorias, kui keegi väga veetlev tüdruk me lauast möödus. Ent Raft arvas vaid: „Ta suka õmblused olid viltu. Nägu pole sugugi nii tähtis kui korralik riietus.“

Nii nad siis algasid jutlemist, mida keegi esimeses järjekorras tütarlapse juures tähele paneb.

„Mina vaatan esmalt,“ arvas Flynn, „kuidas on tütarlapse hoiak.“

MULLE MEELDIB NAINE, KES KÖNNIB SIRGELT.

Cagney soovastu ütles: „Naise hääl on tähtsaim. Mis kasu on tütarlapsel ilust, kui ta kraaksub varesena. Iga kärisev või lõikav hääl häirib mind. Pigem peaksid naised koolitama oma häält kui muretsema uut huulepulga pärast.“

„Puhtus ja korralikkus, see on peasi,“ mainis Raft.

„TÜTARLAPS PEAB ALATI OLEMA NAGU MUNAKOOREST VÄLJA RONINUD.“

Kui ta kannab valget kraed, peab see ka tõepoolest olema lumivalge. Kortsunud rüüded või allalangenud õlapaelad teevad ilusaimagi tüdruku inetuks.“

See kõnelus andis mulle inspiratsiooni ja ma otsustasin küsida veel teisteltki Hollywoodi mees-tähtedelt, mida nemad arvavad.

Kui te juuksed on korratud ja rasvased, ei kutsuks Richard Greene teid enam teiskordselt kohtama. Ta vihkab hooletult soetud juukseid ja märkab seda tavaliselt naise juures esimesena.

Mõelge hoolikalt, kas te elektrilokid pole juba välja kasvanud ning juuksed ei ripne salkus. Võib-olla ühineb teie austaja Richard Greene maitsega.

Peaksite hoolikalt iga päev harjama oma juukseid ning laskma otsi lõigata vähemalt iga kahe

Vilude kevadilmade sobivamaks riietuseks on kerge persialambast kasukas, mida kannab Laraine Day

nädala tagant, siis võite olla kindel, et te soeng on alati korras.

„MINA VAATAN ESMALT TÜTARLAPSE HAMBAD,“

arvas Jeffrey Lynn. „Need peavad olema puhtad.

Teiseks — jumestus. Ma ei usu, et määratud huuled meeldiksid ühelegi mehele.“

Tõepoolest, hooletule jumestamisele ei saa naine leida ühtki vabandust, sest on olemas küllalt väikesed harjakesi, millede abil saab tasandada väikesi konarlusi. Peasi — vaadake, et huulepulk ei kleepuks kunagi teie hammastele.

John Payne on teine, kes ei salli liialt värvitud nägusid.

„NOOD KITSAD KULMUD RÖÖVIVAD TÜTARLAPSELT IGASUGUSE ISIKUPÄRA,“

nuriseb ta.

Pealeselle, nähes liialt värvitud nägu, tuleb mul tahtmine tütarlapse nägu pesta, et näha, milline ta õieti värvi all on. Naine peab olema loomulik!“

Cesar Romero vihkab naisi, kes jumestavad end avalikkuse ees. „Tean, et daam on värvitud ja mulle meeldib see isegi; ent ma ei salli, kui ilustusprotsess toimub kõikide silmi ees.“

„Viikan mehelikke naisi,“ mainib Georg Brent. „Naised ei tarvitse olla rumalad ega magusad — aga nad peavad olema intelligentselt naiselikud, evima pehme hääle ja õrnust. Pealeselle peaksid naised olema veidi korralikumad. Vaadake kord nende käekottide sisu — puhas turg!“

Ken Taylor naerab naisi, kes kannavad liialt koormilisi kübaraid ja vannub, et ei käiks üal ühegi tüdrukuga, kes kannab peas paela.

„MINU LEMMIKUIKS ON SILMAD,“

arvab Jimmy Ellison. „Naise silmad ei tarvitse olla suured, ent nad peavad sürama ja olema elavad. Tuhmade silmadega naised peavad ka ise olema „tumedad“.“

„Ärgu keegi mulle lähenege tumepunaste küüntega,“ mainib Ronald Regan. „Iga naine, kes kannab punaseid küüsi, näib mulle kiskjana.“

Tänu taevale — tumepunased küüned on juba mõist, nüüd tarvitatakse heledamaid toone.

On veel paljugi teisi asju, mida mehed ei salli — puuder riietel, mustad küünarnukid ja teised pisilohakused.

Nii, vaadake end siis nüüd kord täiesti avameelselt läbi meesae prillide ja tunnistage, kas suudaksite astuda sellise žürii silmi alla. Kui mitte, siis püüdke end parandada, sest parem hilja kui mitte kunagi.

Carole on trump

Autoõnnetus, mis tõi õnne. — Tordiloopimisest tõelise näitlemiseni. — Clarki õnnelik abikaasa.

Igäüks Hollywoodis ütleb end tundvat Carole Lombardi. Kui mõni kõneldud sõna on tutvus, siis tunneb teda kahtlemata terve Hollywood, sest Carole on lõbusaim ja „demokraatsem“ täht filmilinnas.

Carole Lombard on elav nagu lõngakera. Ta ei püsi hetkegi paigal ja stuudios, kus ta töötab, pole kunagi puudu lõbusast naerust.

Otse loendamatud on lood tema ülekeevast temperamendist. Omapäraseim on aga kindlasti juhtum New Yorgi Tsentraal pargis, kus Carole kord kesk puiesteed tantsis rumbat režissöör Walter Langiga. Ta lihtsalt ei suutnud püsida paigal, kui raadio autos mängis sellist temperamentset asja.

Olenevalt sellistest vempudest anti arvata-vasti Carolele aastaid vaid osi komöödias. Temast sai Ameerika uue filmivoolu „screwball comedy“ suur täht. Ometi oli ta esimesi filme „Bolero“ tõestanud, et Carole on tõeline näitleja.

Nii ei saa öelda kaugeltki, et kõik, kes ütlevad end Carole't tundvat, teda ka tõesti õieti tunneksid.

TÕELINE CAROLE LOMBARD ON TÕSINE TÖÖNIMENE JA ENERGILINE ÄRINAIN.

Väga suurel määral mõjus tähe populaarsuse tõusule Ameerikas kaasa asjaolu — et ta korralikult oli nõus maksma oma tulumaksu! Tähed tavaliselt pole nõus neile asetatud kõrgete maksudega, ent Carole ei vaieldud kordagi, vaid maksis.

On juba kujunenud traditsiooniks, et iga hädaline pöördub lohutuse saamiseks Carole poole. Tema õla najal nutetakse südamest mured ning kõigile on tal öelda lohutavaid sõnu.

OMETI ALGAS TA ENDA KARJÄÄRI PISARATEGA.

Pärast kooli lõpetamist tahtis ta väga minna filmi ning pugus salaja kellegi režissööri jutule. „Nutke,“ käratas see talle peale ja varsti veeresid Carole põskedelt alla suured pisarad. Osa oli tema!

„Carole Lombard on sama kaval kui ta on ilus,“ ütles tema kohta hiljuti Cecil B. De Mille.

Ta ei lase end iial muuta teatud tüübiks. Olles aastaid mänginud vaid kergetes komöödiates, jatkus tal julgust äkki esineda tõsisel draamas „Loodud teineteisele“ koos James Stewartiga. See polnud kaugeltki kerge samm, sest publik oli temas juba harjunud nägema koomilist kangelannat.

Nüüd pöörame ajaratte veidi tagasi. Kirjutati aastat 1929, kui ühest lugematuist ameerika kolledžist vabanes noor, blond 19-aastane tütarlaps, nimega Jane Peters, alias Carole Lombard. Ta tahtis väga minna filmi. Hollywoodis oli aga küllalt teisigi selliseid tüdrukuid nagu tema, sest noorusel ja ilul pole Hollywoodis olnud kunagi harulduse väärtust.

Carole Lombardi nimi oli küll ehk juba veidi tuntud neile, kes lugesid järjekindlalt filmiajakirju. Tema keha tunti siiski veel rohkem, sest Carole'i kuulus omal ajal kuulsasse Mack Sennethi „kümblevate iluduste ja koogiloopijate“ rühma. See polnud kaugeltki kerge töö, mida noored näitlejad seal pidid läbi tegema, ent see oli hea kool, sest üheski teises stuudios poleks Carole õppinud tundma nii palju elurõõmu.

SENNETHI STUUDIOSSE SATTUS CAROLE AUTOÕNNETUSE LÄBI.

Viisteist aastat tagasi Carole kihutas kellegi tormaka austajaga läbi Los Angelesi tänavate. Beverley Hillsist alla sõites pidi juht äkki peatuma ja Carole, kes istus ees, lendas peaga tuuleklaasi. Teadvusetult toimetati Carole haiglasse, kus keegi tundmatu noor kirurg teda opereeris. Kaks nädalat ei tohtinud Carole näomuskleid liigutada. Toitu sai ta vaid läbi kõrre ning tänu taevale, inetust punasest armist, mis läks põiki üle ta näo, jäi järele vaid vaevaltmärgatav kerge joonekene.

Mitu nädalat pidi vaene Carole siiski murest murtuna istuma kodus, uskudes, et ta filmikarjäär on läbi, enne kui see sai õieti alatagi. Tema oli aga juba hinganud stuudio võrgutavat hõngu ja midagi ei saanud teda sundida filmitööst loobuma.

Juba õige varakult oli Carole puutunud kokku filmitöoga. Elav laps oli endale kõikjale loonud tutvusi ja nii kohtas ta ühes tuttavas perekonnas režissööri, kes andis talle filmis pisiosa. Oleks

Keegi ei tunneks selles elegantse ja veidi resigneerunud daamis ära Mack Sennethi „kümblevat iludust“.

Käskäes ja näol õnnelik naeratus — oli näha, et sageli Carole't ja Clarki

kõik läinud Carole tahtmist mööda, visanuks ta korrapealt õpingud nurka. Ema soovil pidi ta aga lõpetama kooli.

KÕIGIL SPORDIALADEL OLII CAROLE KOOLIS SUURIM MEISTER.

See oli suurepäraseks eeltreeninguks ta hilisemale filmikarjäärile. Tantsutundide võtmisega muutusid ta lodevad liikmed painduvaks ja nii kasvaski väikesest tähtsusetust Janest kuulus Carole.

Enamiku oma noorest elust veetis ta siiski Ambassador hotellis tantsuvõistlusil. Möllas parajasti charlestoni-tõbi ja võitjate nimestikus võis tavaliselt ikka näha kõrvuti kahte nime: Jane Peters ja Lucille Le Seur — viimast tuntakse nüüd Joan Crawfordi nime all.

Rohkete tutvuste abil pääseski Carole filmi ja sai

METSIKU LÄÄNE FILMIDE KANGELANNAKS.

Buck Jones ja Tom Mix olid ta esimeste suur-osade partnereiks, ent aasta lõppedes stuudio enam lepingut ei uuendanud.

Siis tuli too saatuslik autoõnnetus, mis muutis Carole kurvameelseks. Kellegi sõbra nõuandel viis ema ta Sennethi stuudiosse, kus ta pidi unustama oma mure. Ja tordiloopimine päästiski Carole karjääri.

Sennethi juures kohtas Carole oma „Fieldsit“. Fieldsi on praegu Carole parimaks sõbratariks ning kuni abiellumiseni isegi Carole menedžeriks ja sekretäriks. Too neiu hülgas enda filmikarjääri, et aidata edasi teist ja nende sõprus on jäänud filmilinnas otse legendaarseks.

Järgnesid töörohked aastad, kusjuures Carole kunagi ei unustanud end edasi harimast. Ta mängis kõikide kuulsate meesstaaridega, kellest üks, WILLIAM POWELL, VIIS TEDA ISEGI ALTARI ETTE.

See abielu ei kestnud aga kuigi kaua, sest mõlemad olid nii vaimustatud oma tööst, et neil ei jatkunud aega teineteisele ja nii lahkusid nad Renos parimate sõpradena.

Pärast lahutust alustas Carole tõus alles õieti. Nüüd tulid filmid üksteise järele, kuna terve maailm tundis Lombardi nime.

Oma kuulsus pole aga Carole't teinud kadedaks. Tema on aidanud edasi mitmeid noori tähti, kes teda seepärast otse jumaldavad.

Filmitöö kõrval jätkub tal siiski veel aega kütamiseks ja ratsutamiseks koos oma abikaasa Clark Gablega. Välja vabasse loodusse! on tema hüüdsõnak, sest tolmustes kabareedes raiskas ta küllalt asjatult aastaid oma noorest elust.

Ja vaatamata kõigele sellele, ütleb Carole vaid oma karjäärist: „Maailmas on tuhandeid tüdrukuid, kes samadel tingimustel suudaksid luua sama!“

Võib-olla, ent neid me ei tea, Carole't aga tun-neme — ja armastame!

Olümpia III (tüüp 735)

HIND KR. 305.-

ALALIS- JA
VAHELDUVVOOLULE
KR. 325.-

MAAILMA SUUREMAD RAADIOTEHASED

Silmapaistvalt nägus raadioaparaat 9 survenupuga — konstrueeritud ainulaadsel PHILIPS vankumatult stabiilsel linodüünüsteemil. Ainult surve nupule, ja juba kõlab soovitud saatja kristallselgelt. Ka lainealade lülitamine survenuppudega. Hulga viimistlusi kühilaine vastuvõtul. See vastuvõtja kannab muusikat üle nii nagu see kõlab saatesaalis. Hiilgevõimed on sellel vastuvõtjal.

Andy Hardy kevaduimas

jõuab meil linale õige parajal ajal. Läheneb ju too kurikuulus romantiline mai, mille arvele pannakse paljude purustatud südamed. Kuna aga Mickey Rooney'l suure don Juanina ka külmal talvapäeval polnud puudu armuseiklustest, siis ei tohiks tema kevadine romaan kedagi üllatada.

Viimases Hardy filmide seerias mäletatavasti seikles Andy jõuka miljonitööräijana Detroitis, kusjuures ta esimene katse, mängida elumeest, lõppes haleda fiaskoga. Filmis „Andy Hardy armub“ oli Mickey hädas mitme tüdrukuga ja oleks peagu kaotanud oma truü sõbratari Polly Benedicti, kui mitte väike Judy Garland hea inglina poleks asjad ajanud jonde.

Kuna aga Andy on äärmiselt temperamentne noormees, pole ime, et kevad on ajanud ta vere keema ja tal seetõttu kergesti tekkinud tüli Pollyga. Noruspäi longib poiss ringi, kuni kohtab uut neidu, kellesse ta otsekohe armub. Too noor daam on nimelt ta uus näitlemisõpetaja. Ja mida ei tee Andy armastuse pärast — ta hakkab isegi näitekirjani. Isegi Shakespeare peaks tema ees aukartu- ses värisema, sest Andy on tema ideaalsetest armastajatest Romeost ja Juliast teinud üpris tormilise loo, kus ei puudu isegi tulemäed. Oo, Veesuv on päris mäguasi Andy tulemäe kõrval.

Sellest kirjeldusest juba nähtub, et „Andy Hardy kevaduimas“ on väga tempo-, huumori- ja meeleolurikas film.

Lewis Stone kohtunik Hardyna on küll isa, keda vist sooviks endale iga laps. Otse inimlikult haarav ja pedagoogiline on vaadata, kuidas ta oma armunud tülepaäsele poisile mõistuse pähe paneb. Kõige krooniks on aga mõlema „nagu mees mehega“ kõne abiellumisest.

Loomulikult mängib ka Mickey Rooney oma osa hästi, nagu tavaliselt. Nähes tema naiivseid armu- tuhinaid, meenuvad paljudele kindlasti ajad, kus koolipinki nühkides kas avalikult või salaja unis- tati mõnest naiselikust noorest õpetajannast, või kangelasena näivast õpetajast.

Polly Benedicti osa on endiselt Ann Rutherfordi veetlevates käekstes. Vahel lõbusalt, samas jälle kurvalt, sipleb ta oma armastuse küdikuis, et siiski hiljem triumfeerida arvukate võistlejannade üle.

Väikelinna Carveli õhkkond on vist muutunud juba kõigile niivõrd koduseks ja lähedaseks, et vahel tundub, nagu sünniks tegevus otse meie juu- reski. Küllap see elutruu miljöö, kus tegevus sünnib, ongi teinud Hardy filmide seeria populaarseks. Siin ei tarvitse ükski vaataja kadedalt ohata, nähes staari ülinoolit riietust. Ei, kõik, mis selles fil- mis sünnib, võiks — väikeste muudatustega loomu- likult — toimuda meilgi.

Seepärast ongi toredaks stardiiks kevadesse mai- nitud film.

Kurjad keeled ennustavad Shearer-Rafti duole varsti lõppu ning George alandlikku tagasi- pöördumist Virginia Peine juurde...

Imestutakse, kas Phyllis Brooks ja Cary Grant on abielus, või sarnaneb nende romaan Goddard-Chaplini omale...

Clark Gable on väga tõsine töömees. Ta ei jäta stseeni kunagi pooleli enne kui see on vändatud tema maitse kohaselt...

HOLLYWOODIST

Hollywoodi palavaimaks uudiseks on romaan Marlene Dietrichi ja James Stewarti vahel...

Sonja Heniet nähakse sageli lõunatamas koos Alan Curtisega...

Sellest huvipakkuvast üritu- sest osavõtjale jagab „Heliose“ juhatus 20 rõdu abonement- kaarti.

LUGUPEETUD KINOKÜLASTAJA.

Film „Päikes tõus“ (Reis Tilsiti) näi- tab inimesi ja nende probleeme, hinge ja kirgede konflikte, mis vist ühelegi meist pole võõrad.

TA PÜSTITAB KÜSIMUSI,

millede ees seisid vast paljud inimesed.

MIS JUHTUB:

Mees tahab vabaneda oma naisest ning kavatses lavastada katastroofi, kus naine hukkuks. Otsustaval hetkel ta loobub, ent katse jääb siiski katseks. Rida traagilisi

konflikte ja psühholoogilisi momente võ- vad olla mehele mõrvakitse otseseks tõuke- jõuks.

NÜÜD KERKIVAD KÜSIMUSED

1. Miks mees püüdis vabaneda naisest?
2. Kes on süüdi, et säärane meele- tu katse üldse teostus?

Nimi ja aadress:

PALUME TEID ESINEDA VANDE- MEESTE OSAS

ja vastata neile kahele küsimusele.

Nime ja aadressiga varustatud vastused palume lasta „Heliose“ kassa juures asetsevasse kasti. Posti kaudu: Kino „Helios“ Viru 4, Tallinn.

Publiku poolt avaldatud arvamised selgitavad kahtlemata teo põhjustaja ja motiivi, ning anna- vad võimaluse korraldada seltskondliku kohtu. Kõik vastused avaldatakse järgmisel päeval kino vitrii- nidel Viru tänaval ja lõuna ajal ilmuvas „Uudis- lehes“.

KUST NAD PÄRIT?

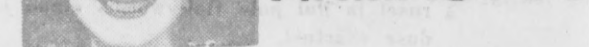
Meie järjekordne auhinnaline filmimõistatus

Jälgige järgmist numbreid

DEANNA DURBINI

ESIMENE ARMASTUS

Küirelt kaovad aastad — alles nägime Deanna Durbinit väikese plikakesena Pen- nys ja nüüd on ta juba elegantne noor- daam, kes põeb oma „esimest armastust“.

Armunud oli ta küll juba filmis „Küp- suse eelyi“, ent see armastus polnud kuigi tõsine, nüüd muutub asi aga tõsiselt ro- mantiliseks.

Veidi on nagu kahju, et too hõbehüle- line laululind juba on kasvanud suureks. Tema filmides oli tavaliselt seda omapä- rast nooruse ja rikkumatuse hõngu, mida nii harva filmis on leida. Aga eks ole

esimene armastuski tunne, mida mäletatakse eluaeg. Ei kunagi tuntu teistkordselt nii tugevalt ja puhtalt, kui oma nooruse esimesil tundepuhangul. Näib maailm siis ometi nii roosilisena, nähakse ainult kõike, mis on ilus, kuna kõik inetu kuidagi hajub — ja ollakse rängalt pettunud, kui hiljem ärgatakse.

Deannal, kui väikesel filmiprintsessil, jääb too pettumus seekord küll veel tule- mata ja koos temaga naudidvad vaatajad ning nii mõnigi muheleb ehk enda ette, möödunud aegu meenutades.

Oma lauluderepertuaarist esitab Dean- na aaria Puccini operist „Madame But- terfly“, valmiku Straussi valsse, laulukesi „Kodu, armas kodu“ ja temperamendika rumba „Amapola“. On otse hämmastama- panev, kui selge ja koolitatud hää on väi- kesel lauluhaldjal, seda võiks kuulata lõp- matuseni, nagu igal ajal meeldi vaada- takse tema filme.

Kristina Söderbaum ja Fritz van Dongen mängivad „Päikesetõus“

Armastavad inimesed tahaksid, et nen- de elu voolaks alatasa rahuliku jõena si- nise taeva all, et alati oleks pühapäev ning ükski kurb vahejuhtum ei segaks toda idüllit. Saatus ise aga hoolitseb selle eest, et õnne ikka uuesti tuleb värvata, sest al- les nii saab eraldada haganaid teradest. Ainult siis muutuvad tunded tugevaks, kui nad on karastatud katsumistes. Alatine õnn suretab ka õrmeima armastuse.

Kristina Söderbaum ja Frits van Don- gen on muutunud juba lühikese ajaga kino- publikule otse mõisteiks. „Aah, nemad mängivad, see on kindlasti hea film,“ üt- lakse.

Kui mõnest kunstnikust sellisel kõnel- dakse, siis peab too olema tõesti populaar- ne ja nii Kristina Söderbaum kui ka van Dongen on oma edu tõesti ära teeninud. Meenutagem vaid „Kustunud jälgi“, „Sure- matut südant“ ja teisigi. Alati on nende filmid pakunud elamusi, mis jäävad meele veel kauaks.

Seekord on meisterrežissöör Veit Har- lan valinud oma filmi tegevuspaigaks Ida- Preisimaa väikese kalurikülakese, mille ra- hu tuleb segama elegantne linnadaam.

Suure kalasuitsetuse omanik Endrik on seni elanud õnnelikult oma naise Elske ja poja Jonsiga. Ajast aga, mil hotelli on asu- nud elama pikantne Madleyn Sapierska, ei kuulu Endriku mõtted enam perekonnale. Elegantsse suurlinadaamile meeldib loomu- likult tugev meremes ning oma kirega ajab ta ka tolle pea segi.

Elske loodab, et too kirk möödub koos suvega, ent kesktalvel ilmub Madleyn äk- ki uuesti kalurikülla. Hirmuga näeb nai- ne, et see, mida tema pidas pealiskaudseks kiindumuseks, on tugev kirk. Elske peab oma eluõnne eest võitlema — ning see ei saa olema kerge.

Endrik teeb kooselu endaga võimatult

raskeks. Ta kõikumine endise rahuliku kodu ja samas jälle ärritavalt võõrapä- rase naise vahel pole kellelegi kerge talu- da. Elske ei kaota siiski närve ja ta on nõus minema isegi surma, mida mees oma meeltesegaduses talle on kavatsenud.

Kumb võtab: kas naine, kes suudab pakkuda rahulikkude õnne kodus või too, ke- da ikka uuesti pead võitma, kes ainult män- gib, kuigi mitte õelusest, vaid seepärast, et tal on selline iseloom.

Need on täiesti elulähedased probleemid, mida Sudermann oma novellis „Reis Til- siti“ ja nüüd Harlan filmis käsitleb. Lei- dub vaevalt abielusid, mis kunagi pole seisnud sellise risttee ees. Ja siin on tul- nud otsustajaks ja võitjaks ainult see, kel- lel on olnud julgust jääda rahulikuks.

Väga huvitav on aga ka see, kuidas keegi põhjendab Endriku teguviisi. Siin võib leida väga palju motiive, kui ainult veidi süveneda filmi sisusse.

„Helios“ on tulnudki omapärasele mõt- tele — seltskondliku kohtu korraldamisega peategelaste üle. See oleks igatahes esma- kordne juhtum, kus meil korraldatakse sel- last üritust filmi alal, aga vägagi tervita- tav, sest film on juba ammu arenenud välja vaid puhtajaviitja osast ja nõuab oma osa kunstimaailmas. Loodetavasti leiab maini- tud üritus publiku hulgas elavat osavõttu.

Nagu juba ammu teada, pole Veit Har- lan režissöör, kes opereeriks odavate effek- tidega. Tema filmides on iga pisiasa piin- likkuseni läbi mõeldud, iga tegelane vali- tud hoolika kaalumise järele.

On ju Kristina Söderbaum oma karmilt- naiseliku põhjamaise näoga tore lihtne Elske, kellele otseseks vastandiks on tõmmu, kirgline Madleyn — Anna Dammann. Frits van Dongen sobib samuti hästi kehastama kalur Endrikut — kõigi nende kolme õul lebab filmi kande töö ja need on näitle- jad, kes oma osadega saavad hakkama, suu- tes anda publikule suure elamuse.

Stseene Mickey Rooney, Lewis Stone, Ann Rutherfordi ja Helen Gilbert ga helifilmist „Andy Hardy kevaduimas“

Õnn saabub kevadeks

Huvitavad tähed Ar-M.

„Nii siis, preili — preili...“
„Marnot on mu nimi.“
„Ja, preili Marnot, kui kirjutate tulevikus mu diktaate, siis tarvitage diktaadimärgina mu nime esimesi tähti „Ar“ ja lisage oma enda nimetäht sellele juure. Loodan, et varsti harjute sinse tööga.“

„Loodan seda samuti, härra Arnim.“
Mille peale preili Marnot siirdus kõrvaltuppa ning asetas kirjutusmasina oma kohale. Momen-diks jäi ta mõtteisse. Ta sai kaksikümne-ndast aastat vanaks ja oli juba kümme aastat tegutsenud kusagil büroos. Hiljuti sai ta koha, mis tähendas talle tõusu. Nimelt töötas ta nüüd direktor Arnimi sekretärina. Kas ta läbi lööb? Kas härra direktori iseloom ka temaga sobib? Ah, ta püüab juba läbi saada. Inimtundmist oli tal küllalt. Mis oli tal veel elust oodata?

Senini oli see talle toonud vaid pettumusi. Ta esimene suur armastus oli lõppenud haletsusväärselt. Sellest ajast suhtus ta meestesse kaunis ükskõikselt. Ja Arnim? Ta polnud talle ebasümpaatne.

Telefon helises ja ta ehmus üles oma mõtisklustest.

Kuu kuu järele oli möödunud ja preili Marnot oli veel ikka tegev direktor Arnimi sekretärina. Direktori poolt dikteeritud kirjad läksid maailma laiali varustatud diktaadimärgiga Ar/M. Ja iseäralik: isegi raskemad tehingud õnnestusid. Arnim polnud ammugi enam sünye direktor ja teised ametnikud ei imestanud mitte vähe, et ta neile kunagi enam ei vastanud to-risevalt.

Liisa Marnot hingas samuti kergendatult. Töö meeldis talle ja sageli istus ta õhtul hilja bü-roos ning kirjutas kirju, millised oli talle Arnim päeval dikteerinud. Järgmisel hommikul leidis seff nad kirjutuslaualt allkirjademapi vahelt ja villistas enda ette, lugedes neid.

Mõned väiksed muudatused näitasid talle va-hetevahel, et preili Marnot ei kirjutanud diktaa-did ainult maha, vaid püüdis ka kaasa mõelda. Nii julges direktor ühel päeval temalt isegi kü-sida, mis ta arvab ühe ja teise otsuse kohta, ja ku-is ta ise toimiks. Sekretäri nõuanne oli selge ja kindel.

„Hästi, kirjutame siis nii. Ma tahaksin aga, et koostaksite selle kirja ise.“

„Oh, mina?“ punastas preili Marnot.

Ja ta tegi seda. Kiri läks välja, ettepane-kud võeti vastu. Sellest päevast valitses mõlema vahel lähem kontakt, teatud kokkukuuluvuse tun-ne ja seltsimehelikkus. Liisa Marnotist sai di-rektor Arnimi kaastööline. Kirjad lendasid edas-pidigi laia maailma märgi all „Ar/M“.

Siis tuli päev, mil Liisa leidis oma kirjutus-laual lilli ja kaardi, milles kaastöölised õnnit-lesid aastase teenistuse puhul.

Jah, oli möödunud aasta, mil Liisa oli julge-nud loobuda vanast teenistuskohast. Valgustus-signaali kutsus ta direktori juure, kes tema sisse astudes oma toolilt tõusis.

„Preili Marnot, kuulsin äsja, et olete olnud juba terve aasta minu kaastööline. Rõõmustun, et tohin teid õnnitleda ja teile ütelda, kui era-kordselt rahul ma teiega olen. Palun, istuge ja kirjutage firmale —“

Lühike ja peagu bürokraatne oli see õnnitus. Aga nii oli too mees. Ta kutseala oli talle kõik. Kas ta ka kunagi on armastanud? Liisa ehmus selle mõtte üle. Aga see ei annud talle rahu. Kui ta jälle istus oma kirjutusmasina taga, tuli see jälle, ja siis alustas ta viimast kirja. Aga ta sõrmed ei tahtnud enam ta sõna kuulda. Nad valisid kangekaelselt mõlema diktaadimärgi va-hele viltuse joone asemele ühendusjoone ja mär-kamatult oli Liisa kirjutanud: „Ar-M“.

Direktor Arnim vaatas posti läbi. Ta leidis ka viimse kirja. Täpne, nagu ta kord juba oli, luges ta selle sõnasõnalt läbi ja mitte vaid oma allkirja, nagu teevad seda mõned teised direk-torid. Nii leidis ta ka muudetud diktaadimärgi. Kas oli see vihje? Ei, ta ise polnud mitte korda-gi tähele pannud, et mõlemad diktaadimärgid kokku andsid sõna arm ja niipalju kui ta preili Marnotit tundis, ei toimiks too kunagi nii maitselagedalt, vihjates millelegi, kus polnud tegemist tööga. Siiski oli seal midagi, mille üle ta veel senini polnud järele mõelnud. Mis oli ta se-nini elult saanud? Alati vaid töö, töö, töö. Ta enda huvid olid pidanud jääma tagaplaanile. Kas pidi see alati nii jääma?

Arnim naeratas ja joonistas pliatsiga orna-mente oma kirjutusblokkile. Ta nägi end kenas, hubases kodus, nägi Liisa Marnotit talitamas seal perenaitsena, nägi end elavas ärilises vest-luses temaga istumas suitsetamisruumi nurgas. Ja, Liisa oli suurepärase tark ja ettenägelik sekretär, seltsiline, nagu mehena endale seda soo-vitakse. Nüüd oli ta kolmekümnesitsme-aastane, ülm aeg, et mõelda ka endale, naisele, kodule ja lastele.

Arni! Armastus! See oligi sõna, millele ta va-rem kunagi polnud mõelnud.

Ta vajutas nupule. Preili Marnot astus tuppa ja küsis asjalikult ta soovide järele. Kerge puna lendas üle mehe näo, kui ta talle otsa vaatas. Oieti oli ta ilus, karge, naiselik, küps, silmad rääkisid sügavast ja emalikust tundest, mis la-mas temas kasutamatu. Jah, mis tahtis ta te-mast öieti?

„Ah, preili Marnot, ma — ma vajutasin eksi-kombel valele nupule. Aga — kuna te juba siin olete — tahtsin juba esmalt küsida, kas tohin anda teile täna õhtuks kaardi ooperisse. Kas on teil tahtmist sinna tulla?“

„Mina? Aga härra direktor, teie teate ju, et täna tuleb kirjutada lepingud uute masinate telli-miseks. Ma pean täna töötama vähemalt kella üheksani.“

„Seda ma tean — aga andke üks osa preili Bernile, siis olete täna õhtul vaba. Rõõmustuk-sin, kui võiksin teid täna tervitada edna loozis, et lõpetada koos tänase, teile nii tähtsa päeva. Kas tahate?“

Kui viimse kõlistamise järele kerkis eesriie, astus direktor Arnim looži ja tervitas oma sek-retäri. Liisa Marnot oli ilmunud valges siid-õhtukleidis. Vargsi vaatas Arnim talle otsa. Oli see lavavalgustuse kuma, oli see ta enda fantaa-sia, mis laskisid ta silmil rohkem näha, kui ole-mas oli, aga Liisa nägu oli täna hoopis teis-sugune, peagu äraseletatud ja väga ilus. Haru-kordne, nõiduslik veetlevus ümbritses teda ja Arnim sõimas end narriks, et ta seda senini pol-nud märganud.

Vaheajal oli ta täieline kavalier. Vestlus keer-les operi ümber ja sealjuures tegi Arnim kind-laks, et ta sekretär tundis kunsti, kirjandust ja teatrit. Viimse akti ajal ta ei vaadanud üldse enam lavale, ja nimelt nii silmatorkavalt, et Liisa seda märkas ja kuni juustejuurteni punastas.

Kui Arnim oli asetanud ta õlgadele mantli, so-sistas ta talle: „Loodan, et tulete minuga koos õhtustama?“ Liisa Marnot nõustus lühikesse kõhk-lemise järele. Siis istusid nad mõlemad ühes veinilokaalis väikse lauakese taga ja ajal, mil kelner tellis õhtusööki, maalis Arnim pliatsiga söögikaar-dile „Ar-M“. Ta tõukas kaardi Liisa poole ja naeratas:

„Tunnete seda märki, preili Liisa?“

„Oo võttis kaardi ja vaatas sellele.“

Kirjutasite täna oma viimsele kirjale meie diktaadimärgi. Ma tean, et see polnud meelega tehtud, vaid see oli saatuse sõbralik viibe. Kas tahame seda kuulda?“

Mõned nädalad hiljem, kevadpühil, abiellus Liisa Marnot direktor Arnimiga. Väike jooneke oli sat-tunud teise asendisse ja otsustanud kahe inimese saatuse.

IGAPÄEVASED LOOD

Võimatu inimene

Mu ei taha kedagi kiviga visata ega vihavaenla-seltki loteriipiletit välja petta, kuid see võimatu lugu võimatust inimesest on selline, et ei saa vai-kida. Teeb keelepaelad vägisi lahti.

Töötame ühes asutuses vanapoiss Peeter Pee-nestega. Andku head sõbrad andeks, aga Peeneste on võimatu inimene — seda on leidnud kõik kaas-teenijadki.

Tuleb vanapoiss oma pealae karjuvalt läikides hommikul tööle, ühmab tere kuidagi viltu moka otsast. Asub oma laua taga ja tolmatab pabereid sarnase hooga, nagu oleks tulemas veeuputus või midagi veel koledamat. On kangesti närviline, märkame kõik.

Peeter aga pöördub korraga masinapreili poole, vaatab seda selliste silmadega, nagu tahaks teda skalpeerida, ja lausub: „Olete närviline noor inime-ne — aga pagan võtku, milleks. Kavalierid — muidugi. Nojah, ja nüüd närveerite — maha jättis. Eh, näen teid läbi ja läbi. Tehke usinasti tööd ja ärge segage oma närveerimisega teisi!“ Me kõik vaikime. Vasturääkimine paneks Peeneste asjatult kõnehoogu, mis tõstaks meie juuksed püsti.

Pool tundi vaikivat tööd, siis elustub jälle Pee-neste, pöördub ühe meesametniku poole: „Täna olete väsinud näoga. Joote öösel. Eh, ma teie vigureid tean, noor inimene, aga vaat' joob, rais-kab raha ja on pärast väsinud. Tunnen teid läbi ja läbi. Ärge tulge mulle teist seletama. Olen va-na ja elutark. Peaasi, olen korralik. Minul, teate, maha ei ole saadud tralli lüües. Aga kus on teie maja. Ei ole — vaat jah,“ lööb siis käega ja kir-jutab nii ägedalt, et sulg lausa karjub paberil.

Vaatan kella ja lausun: „Juba saab kaks.“

Peeneste on kohe elav: „Võimatu, et saab kaks. Teil, teate, käib halvasti see uur. Ei ole teil kor-da.“ Vaatab siis oma uuri, suurt nagu sibulat ja lausub: „Jah, kolm ei ole veel.“

„Kirjutat täna veel neli suurt kirja,“ on omast tööst rõõmus masinapreili. Peeneste pühib aga sel-le rõõmu kohe.

„Viit ei kirjuta, miks? Naljakas et just neli, inimene võiks kirjutada rohkem, aga kirjutab neli. Aga kes tänapäeval siis muidugi kirjutab. Eh, lihtsalt võimatu,“ ja samas ta tardub oma töösse. Masinapreili ninake läheb punaseks, mina vahin siingelt tindipotti, et kas või uputaks enese, ja tei-sedki on tummad. Ainult keegi noormees turtsa-tab nagu kass.

„Soo, näe, või naerate. Võimatu, inimene na-rah. Tahab täna-homme naist võtta, aga naerab.“

Tunnen teid läbi ja läbi, ei naised teid taha. Te pole ju mees. Nutke vaat, ma saan aru, inimesel on siis vähemalt hinge. Aga Teie, häh-hihi-hii! Võimatu,“ väristab oma pead.

„Küllap võtate siis ise varsti naise,“ julgen te-ha kiitva märkuse.

„Varsti, ütlete. Mis tähendab varsti. Võin võtta kas või täna. Varsti te ainult näete seda. Võimatu, mis inimesed võivad mõelda.“

Lõppeks meie päevane töö lõpeb. Igauks on rõõ-mus nagu puurist pääsenud tihane.

„Soo, nüüd on nalja ja naeru. Aga töö aeg, teate, inimesed on mornid. Närvilised, kadedad ja jonnakad. Võimatu,“ pöördub siis ühe teise preili poole. „Kuhu te täna õhtul lähete?“

„Pidime õega minema kahekesi kinno,“ vastab see ja väriseb, et mis siis jälle üteldakse.

„Lähete kahekesi, kolmekesi ei lähe siis. Tean, näen teid läbi. Võimatu, lähete kinno, eh-eh, tean,“ ja vajub siis sõnalausumatult välja.

Me kehitame õlgu ja ütleme ühe sõna — voi-matu.

Aga nii kestab see iga päev. Masinliku täpsu-sega otse. Ikka see veider lohisev käik. Ikka need samad tarkused ja mõnitamine. Oleme vananenud ja tõesti juba närvilised, kuid Peeneste on endine. Raudselt endine.

Kuid siis tuli suur sula Peeneste olemises. Käis alati puhtaks aetud näoga ja oli lõbus. Naer-is ja tegi nalja.

Elu muutus lausa lilliliseks pärast pilkki põua-aegu. Kutsus mind ja kaasteenijaid lokaali. Te-gime korralikud napsid ja kui tahtsime ära minna, lausub: „Võimatu, inimesed, sihukesed noored, võtavad ainult ühe konjaki, kaks ikka. Tunnen teid läbi ja läbi.“

Ja paar päeva hiljem avaldas saladuse — jüt-tab oma senise töö, võtab naise ja hakkab tegutse-ma iseseisvalt äri alal. Ja oma koha pakkus mulle. Võtsin selle vastu.

„Nüüd olete rõõmus. Võimatu, et inimene tee-nib nii vähe,“ lausus mulle, kui olin asunud tema kohale.

Kuid mina ei ole rõõmus. Sugugi mitte. Pee-neste, see võimatu inimene, viis ära mu naise. Olen närviline ja kaasteenijatele lausa nuhtluseks. Olen märganud, kuid nad mu selja taga raputavad päid ja lausuvad: „Võimatu.“

Kurb, sest meie asutus on saanud võimatu inime-se läbi juure uue, ja võib-olla olen veel võimatum kui see esimene. Kes teab?

KE-KE

Oli kord...

LÜHIKE TUTVUS

Võistlustöö nr. 18
Autor Illusioon

Mälestused meelestuvad, läbi tormide, udu sosis-tavad — oli kord...

See oli ühel kuumal hilissuve päeval, kui tuli väsinud, kurnatud noormees ja palus vett. Nii tuli ta minu ellu — Harri. Me saime sõpradeks ja järgnevad päevad olid õnnelikemad ning lõbusamad kui kunagi varem. Jutustasime teineteisele oma elust ja tegevusest, oma sõpradest ja seltsilistest; siis aga unustasime kõik möödunu ja elasime vaid rõõmsale olevikule, sest teadsime ju, et lahkumine on paratamatu ja ainult päevade küsimus, kas tä-na või homme...

Õhtuti istusime põlluveerel, siis, kui kuu valas oma valgust ja meie unistasime metsavanakestest ja murueidetütreist, sest mets meie ümber heitis süngeid varje, salapärased vaimud hõlused põl-dude kohal ja kogu loodus oli ärganud ööle.

Nii möödus nädal ja jõudis lahkumishetk.

Noppisime Harriga viimseid, hilissuveid kuller-kuppe ning rõõmustasime, et see päev oli nii sõb-ralik.

Õõ paitas meie juukseid, tuul kiigutas õrnalt rohukõrsi ja Harri laulis nukrat, unistavat õhtu-laulu — kõik nagu sulas ühte ja sööbis mällu.

Ma olin õnnelik, sest see elamus oli minul esma-kordne ja ilusaim, mida olin evinud seni.

Siis ütles ta, et peab lahkuma ja ma ei võinud teda keelda. Nii ta läks — igaveseks. Kau-guses kõlas veel igatsev õhtulaul suveõös ja ma ei suutnud mõista, et ta enam kunagi ei tule. Mõö-dunud päevade rõõm oli haihtunud, ma mõtlesin vaid tunnil, mil kohtusime.

Mulle jäid vaid närtsinud kasteniisked kuller-kupud, millel pärlendasid pisarad ja lihtne sõna „Jumalaga“...

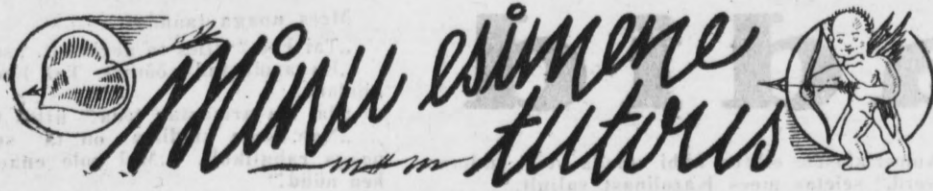
Teisel hommikul ma sõitsin Tallinna — koju! Igatsev laul on nüüd vaikinud, ka kuuvalgus kustub ja tuul ei sosista enam lilledele armusõnu.

Harri on kaugel, võib-olla, et kohtume veel, kes teab, ehk on see saatuse tahe. Kõik on möödas — on vaid mälestus...

Jääb veel ainult lootus, lootus tulevikule!

FILM JA ELU

Uudisvõistlus

Jälgige järgmist
„Film ja Elu“

lõppemas

Minu esimene tutvus

hääletussedel nr. 2

21. märtsi 1940

Parimad võistlustööd

(märkida autori varjunimi)

1.
2.
3.
4.
5.
6.
Hääletaja
Nimi
Aadress

Käesolev hääletussedel tuleb alati hoida ja saata koos järgmistea numbrites ilmutate sedelitega toimetusele.

Filminäitlejatar
GERALDINE KATI

LULLI VALGAL

Päev kuulsustega

Küaskäik filminäitlejate puhkekodusse

Eitasin. Sealjuures vaatlesin tähelepanelikumalt näitsikut. Helde taevas! Kui tuttav ta mulle tundus! Püüdsin meenutada, kus ma teda võinuksin olla näinud, aga ei tabanud midagi mälest.

„Kuidas teid hüütakse?“, küsisin lõpuks.

„Anni“, oli nipsakas vastus koketse niksu saatel.

Anni... Anni — nojah Anni, aga Anni nimelisi on nii palju mu tutvuskonnas, nii et mine tea, kes see Anni õieti on.

„Ja perekonnanimi?“ — jätkasin pärimist.

„Ondra“.

Anni Ondra — Anni Ondra... Nimi tundus nagu tuttav, nagu ka tuttav. Ah jaa, saksa filmidüüva Anni Ondra! Kuid ons see võimalik? Naiselik uudishimu ei annud mulle rahu.

„Teie sarnanete väga filminäitlejanna Anni Ondrale!“ — tegin märkuse.

„Ma olen sama!“

Tass, milles hoidsin palavat kohvi, kõlksatas vastu lauda. Uudis oli rabav. Püüdsin näida rahulikuna ja ütlesin: „See on ju vaimustav teiega nii huvitavalt tutvuda! Aga kuidas on see võimalik, et teenite mind praegu?“

Hele, vallatu naer kõlas mulle vastuseks.

„Kas Teie siis ei tea, kus teie viibite?“

„Ei“ vastasin siiralt ja jäin põnevusse ootama.

„Teie peaksite ju teadma seda, et viibite filminäitlejate ühispuhkekodus ja et selles asutises igauks meist võib tegeleda oma lemmikharjumusega. Kas siis monsieur Charles Boyer pole teile sellest rääkinud?“

„Monsieur Charles Boyer? Kes see siis on?“ pärisin uudistades.

Anni nagu venis pikaks.

„Aga teie peigmees ometi!“ — hüüdis ta etteheitleval toonil.

„Minu peigmees?“, imestas oma korda.

Ma olin küll tihti hujutlenud end abiellumas Rein Lepistoga, meie firma prokuristiga, kuigi ma pole olnud kunagi kindel, kas ka härra Lepisto evib samasuguseid kujutlusi, aga kellestki Charles Boyerist ma ei teadnud end kunagi unistanud olevat. Ja nüüd oli see keegi härra Charles Boyer äkki minu kihlatud peigmees! Taevake — küllap mu kartus igasugustest hirmsatest juhtumustest siin toredustemajas osutub tõeks! Juba ongi mul peigmees, ilma et ma sellest ise midagi teaksin ja taevast teab missugune ta veel võib olla! Kui nüüd ometi Rein tuleks ja päästaks mu siit — viimasel minutil — nii nagu filmides ikka juhtub! Aga Rein on pahaaimamatult muidugi tööl ja mulle ei jää muud üle kui leppida paratamatusega ja püüda end ise välja aidata oma rabalast olukorrast.

Vaistuliselt muutusin diplomaatlikuks ja teesklesin naljatlemist.

„Ah, ma magasin nii sügavasti, et unustasin oma Charlesi hoopiski. Ega ta ometi enam voodis ei ole? Palun ütlege talle, et ma igatsen teda nii väga näha kohe. Riitun vahepeal. Minge, minge juba palun!“ — hõikasin paatosega ja poetasin jalad karuvaibal asetsevasse roosasidiseisse hommikkingadesse. Ent Anni vahtis mind kohmetanult ega niikunud paigastki. „Andestust — armuline preili!“ kohegas ta viimaks. „Ma ei julge tülitada Monsieur Boyeri. Teie teate ju, et teie peigmees on pisut äkiline. Kas teie ei räägiks temaga ise pigem — telefonil,“ ja osutas nende sõnadega õlalaual asetsevale pärlmutrist aparaadile. „Kui valite kettal oleva tähesti-

ku järgi soovitava isiku nime, siis vastavad automaatsignaalid-valjuhääldajad kutsuvad väljakutsutu mõne teise aparadi juure ükskõik missuguses ruumis kogu sinse puhkekodu maa-alal ulatuses. Palun proovige vähemalt seda uut leiutist!“

Nägin, kuidas Anni kogu hingest pingutas, et veenda mind muutma mu korraldust. Mul hakkas kahju temast ja mul polnud ka erilist põhjust tema sundimiseks.

„Väga huvitav! Ma proovin siis seda telefoni.“

„Täna väga!“, niksutas Anni sära-va naeratuse saatel ja libises ukse poole. „Vasakul on vannituba ja riietumisruum. Kas ma võin nüüd minna?“

„Muidugi, täna!“

„Kui soovite mind, palun vajutage signaalile A ja O!“ lisas Anni veel ja jättis mind üksi.

Muidu niisugune tragidus ise, tüüpiline A ja O, aga kardab minu peigmeest, mõtlesin. Teab, mis selle minu peigmehega siis lahti on? Otsustasin järgida Anni nõuannet ja astuda oma peigmehega kontakti ettevaatlikult — telefonil.

Tõstsin imekauni pärlmutrist kõnetoru hargilt ja valisin kettal oma peigmehe nime. Vähese ootamise järel kuulsin üsna meeldivat baritonihäält vastavat: „Charles Boyer kuuleb!“

Õeldu oli prantsuskeelne. Kuna ma prantsuskeelt hästi ei oska, otsustasin alustada kõnelust ingliskeeles.

„Good morning, mister Boyer! How do you do?“

„Good morning, darling!“ oli sama-keelne vastus. „Kuidas magasid?“

(Järg 11. küljel.)

Avasin silmad. Poolhämamas toas valitses vaikus. Imelik, et ma oma äratajakella helisemist ei kuulnud! — Maha maganud — lendas ehmatuse läbi mu aju. Samas peatus mu pilk vastasseinal, jälgides seinakella seisu. Kümme juba! Mis ütleb mu ülemus, kui jõuan kahetunnilise hilinemisega kontorisse! Nüüd ruttu riidesse! — Ei! Parem juba leppida juhtunuga ja jääda koju kogu päevaks — haiguse pärast muidugi! Selle mugava otsuse järele kadus ängistus hingest ja ma sirutasin end mõnuld.

Naljakas! Voodi tundus nagu laiemana ja käsi puutus vastu mingit nõõri voodi päitsis. Tõmbasin sellest pisut. Mingi prao kaudu tungis järsku heledat valgust tuppa. Mis?.. See pole ju minu tuba! — Roosa tapet, roosa poleeritud mööbel, suur valge karunahk läikival vesihallil põrandal. Tohoo imet! Mida see siis tähendab? — Vilksatas läbi mu pea. Tõmbasin siis veel nõõrist ja valgus muutus pimestavaks, lastes heledal päikesel tungida tuppa läbi tohtu akna.

Mulle tundus, et pidi kindlasti ku-sagil olema mingi viga või eksitus. Ent mõnus laiskus kustutas varsti ärevuse. Kuna ma ju hilinemise tõttu ei kavatsenud niikuinii tööle minna, jäi mulle palju aega üllatava uudisega lähemalt tutvumiseks. — Nojah, ilus on siin tõesti, mõtlesin, vaadeldes üksikasjaliselt toasistust. Samas hõljus tuppa helideballet — Mozarti menuetti viiulilt — täis vaimustavat kergust ja ilu...

Hääletult avanes külgseina klaasuks ja ma nägin esmalt serveerimislauda ning siis lumivalges pitstanus ja põlles käharpeaga näitsikut.

„Guten Morgen, gnädiges Fräulein!“, siristas näitsik niksutades.

„Guten Morgen!“ — vastasin mehaaniliselt, suutes vaeu varjata oma imestust.

Olin üllatunud. Arutlesin endamisi mõttes seni, kuni näitsik veeretask laua mu voodi ette ja toimetask selle juures. Aga millest selline au mulle?

Kobades niiviisi mälestusi, haaras mind järsku hirm. Kui ma olen viimaks vang! Tõepoolest — ma ei mäletanud ju enda tulekut sellesse majja! Kindlasti oldi mind mingil kummali-sel viisil kaaperdatud kodumaalt siia! Oi, oi — milliseid hirmsaid sündmusi ei või järgneda tolles kuldses puuris!

Mu nagu pidi küll väljendama mu painajalikke mõtteid, sest näitsik vaatas mulle kaastundlikult otsa ja küsis, muidugi saksa keeles, et kas ma olevat maganud halvasti või olevat ma haige?

Uudis-Reklaamlava esietenduskinos „Laine“

Tartu esietenduskino „LAINE“ on esimesi kino-sid Eestis, kus filmide reklaamimisel on abiks võetud n.-n. reklaam-miniatiürlava. Viimane on ehitatud kõigiti nägusast stiilis dekoratiivseis värvitoones, kusjuures lava asukohaks on valitud kino peasissekäigu vastu asetsev laiamõõduline aknaruum.

Jutuaajamisel kino ärijuhi hr. A. Teder'iga sel-

gub, et selle nägusa uudis-reklaamlava tegelik leiutaja ja meister on tema isiklikult. Hr. Tederi idee järgi on lava meisterdatud vineerist, kusjuures kandesambad on kaunistatud kunstipäraste väljalõike-tega. Üldvärvitooniks on hõbe üleminevate varjun-ditega.

Otse lava avause kohal ripub narmastega hõbe-riidest eesriie ja kahel pool seda näeme vineerist nikerdustega kujutusi — kaamerameest filmikaameraga ja projektsiooniimeest projektsiooniaparaa-diga töö olukorras.

Lavapilt on vahelduv. Iga ekraanilevava filmi ajal ilutseb reklaamlaval järgmise filmi-eeskava lavapilt, nii et iga kinokülastaja võib reklaamlavalt juba aegsasti ilusa ja elava ettekujutuse saada järg-misest kino eeskavast.

Nagu selgub, on hr. Tederit uudislava ehitamisel aidanud ka rakenduskunstnik R. Suuder, kes juba mõnd aega on rakenduskunstnikuna Tartu esietenduskino „Ateeni“ ja „Laine“ teenistuses seisnud, omades seega kõigiti vilunud ja asjatund-niku kunstikäe filmide reklaamtööde alal.

Juuresolev ülesvõte reklaamlavalt kujutab hil-juti „Laines“ eduga jooksnud suurfilm „STEPAN RASIN“a peamotiivi, mis oli kõikide kinohuviliste peamiseks vaateobjektiks!

Praegu ilutseb laval järgmisest eeskavast — põ-nevusfilmist „TIGER HAI“ reklaampilt — omapä-rases lavalises väljenduses, mida igauks vaadaku oma silmaga — sest oma silm on kuningas!